

PHONG HOA

RA NGÀY THU SAU

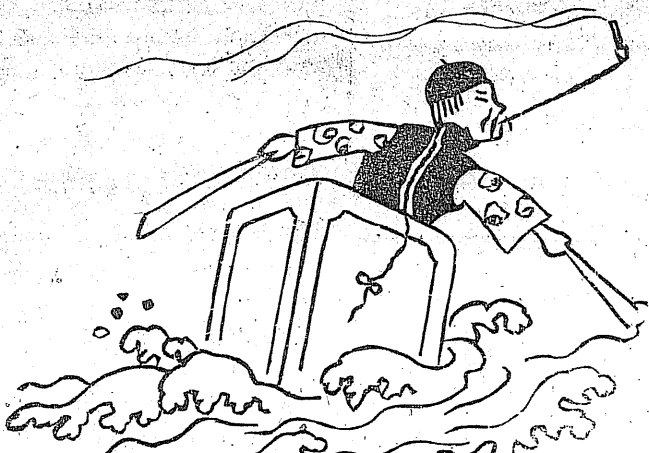
DIRECTEUR POLITIQUE
NGUYỄN XUÂN MAI

DIRECTEUR NGUYỄN TUONG TAM

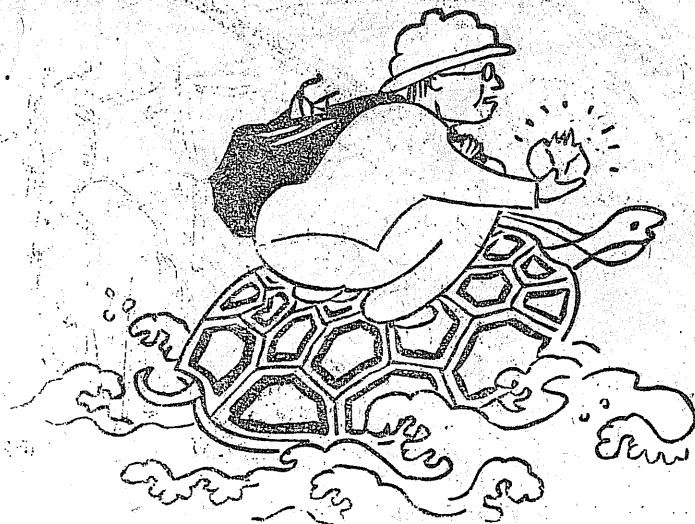
ADMINISTRATEUR
PHẠM HỮU NINH

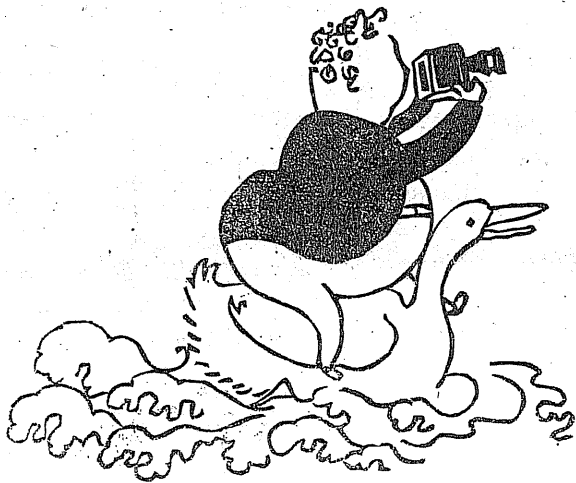
BÁT TIÊN QUẢ HẢI

Ông Dương-bá-Trạc vượt bể về Tàu.

Ông Nguyễn-công-Tiểu vượt bể tìm đức Không để học đạo Trung-dụng.

Ông Bùi-xuân-Học cưỡi vịt đi chụp nổi súp de nữ.

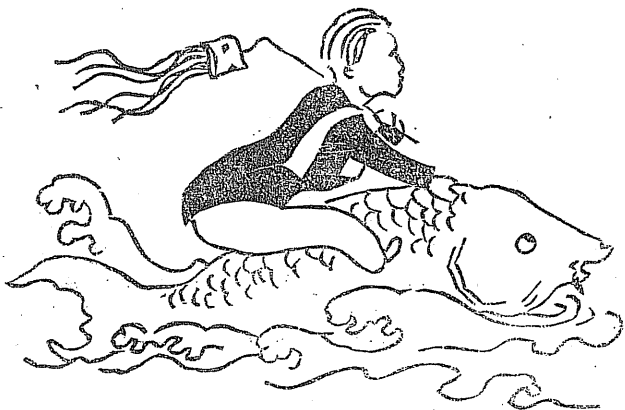
Ông Nguyễn-trọng-Thuật đi tìm đảo Hải-Nam để trồng dưa hấu.

Ông Vũ-văn-An đi tìm suối rượu (Fontaine d'alcool).

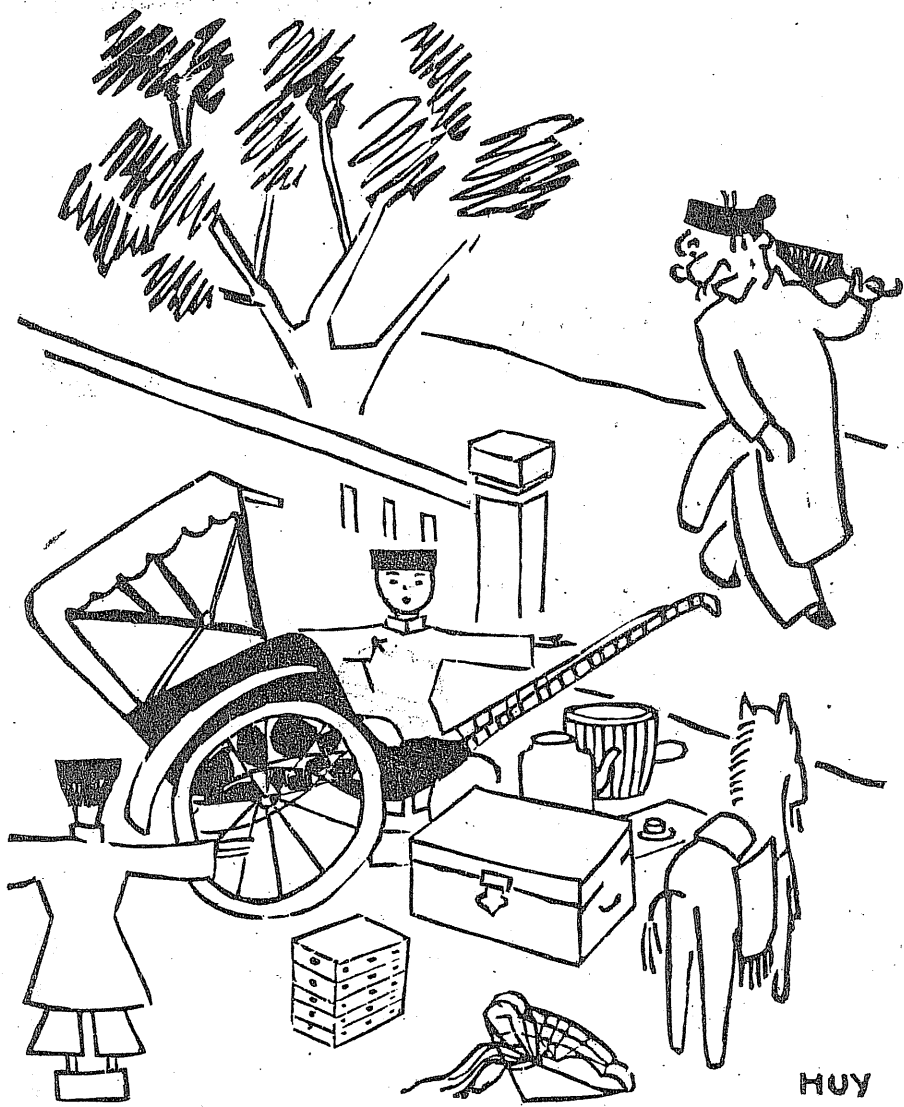
Cô Nguyễn-thị-Kiểm vượt bể ra Bắc để đọc « dít cua, dít cày ».

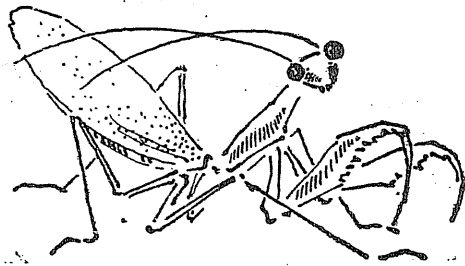
Ông Mộng-Ngư Lãng-nhân vượt bể sang Quảng-đông để xin chân nấu tạp-pí-lủ.

Ông Nguyễn-tiến-Lãng vượt bể vô Huế.

— Có lẽ người này lúc sống làm cu ly kéo xe.

KỶ SAU SẼ CÓ

MỘT BỨC TRANH KHÔI HẢI
TO NHẤT NƯỚC NAM, VÀ
CÓ LẺ TO NHẤT HOÀN-CẦU

của Đông-Son

Thơ vịnh của Tú-Mô

Ông Phạm văn-Thư

TỪ ngày quan lớn kiêm học Phạm
văn Thư nuốt không trôi số tiền
hai chục của ông giáo Lâm, quan lớn
nghẹn ngào, trong trí lúc nào cũng rối
loạn một mớ tư-tưởng phiền-phức.

Quan lớn nghe như vậy, để lâu e có
hại đến ngọc thể. Xin mách quan lớn
một phương thuốc thần hiệu, chỉ...
uống độ răm mười hôm là khỏi nghẹn,
nuốt cái gì cũng trôi tốt...

Một giờ trước mỗi bữa cơm, quan
lớn nên đến hiệu cơm tây, đồng đặc
bảo người dọn bàn :

— Lấy đây một cốc mandarin-cassé!
(mandarin cassis).

Thật là một thứ rượu mạnh rất bổ.

Chế-độ đa thê

CÔ Nguyễn thị Kiêm diễn thuyết ở
hội Khai-trí Haiphong về chế độ
đa thê được nhiều người đến xem mà
rút cục lại, chẳng có ai nghe cả.

Lẽ tự nhiên là cô Kiêm bênh vực cho
cái thuyết một vợ, một chồng. Chết!
chết! bất hiếu hữu tam, vô tự vị đại,
cô cấm không cho dân Annam lấy
nhiều vợ, là cô đẹp đẽ cả nền phong
hóa cũ, còn gì là quốc túy, quốc
hồn nữa!

Tìm nguyên nhân của bệnh đa thê,
cô nhận ra rằng ở nước ta, cuộc hôn
nhân theo pháp luật xưa chỉ được một
vợ một chồng. Cô viện khoản 96 luật
Gia-long : Người nào đã có vợ mà cưới
vợ khác thì bị đánh 90 trượng và cuộc
hôn nhân sau phải xóa bỏ, người vợ
sau phải về với cha mẹ. Rồi cô bảo
trong luật Annam cấm hẳn sự đa thê,
trái hẳn với luật Tàu.

Nhất-Linh

...TỪ

Cô chỉ quên một điều rằng luật Gia-
long chính là luật nhà Mãn-Thanh và
đã làm cho dân ta lùi đến quá một thế
kỷ về phương diện pháp luật.

Sự thực, có cấm chỉ là cấm lấy hai,
ba vợ cả mà thôi. Đến luật bây giờ,
cũng vậy. Còn thiếp, còn nàng hầu,
tha hồ mà tự do, lấy hàng tá cũng
được.

Chứ nếu cấm lấy nhiều vợ, thì có lẽ
ở bán đảo Đông-dương, chín phần
mười đàn ông đã bị căng nọc ra chịu
đòn... mà hàng roi song và hàng bán gỗ
đã khỏi kinh tế khủng hoảng.

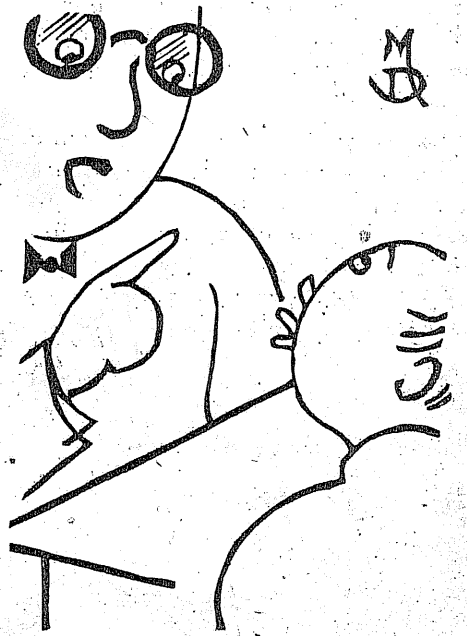
Ông Đỗ thúc-Trâm

TỜ Đông-phương đương an giấc ngủ
giải thi hồng có bọn ông Lan-
khai, Đỗ thúc-Trâm và Minh Tuynh
dựng nó dậy, bắt nó thức, tuy nó còn
ngái ngủ, mà nó vươn cổ ra làm quảng-
cáo cho ông Đ.T.Trâm.

Ngay ở trang đầu, ta thấy ảnh của
ông Đ.T.Trâm. Mới thoát trông, tôi cứ
tưởng là ông Nguyễn tiến Lãng, vì cũng
là một khuôn mặt trái soan, cũng cặp
mắt to, cũng cái đầu bóng mượt. Ý
hắn ông sợ ta đi ngoài đường gặp ông
không biết là một nhà văn-sĩ, nên ông
phải phò cái ảnh của ông lên cho ta rõ
ràng cái người mặt xinh xinh ấy là
ông Đ.T.Trâm.

Nhưng ông còn quên một điều, là
chưa thêm dưới ảnh câu :

« Tịnh chưa có vợ ».

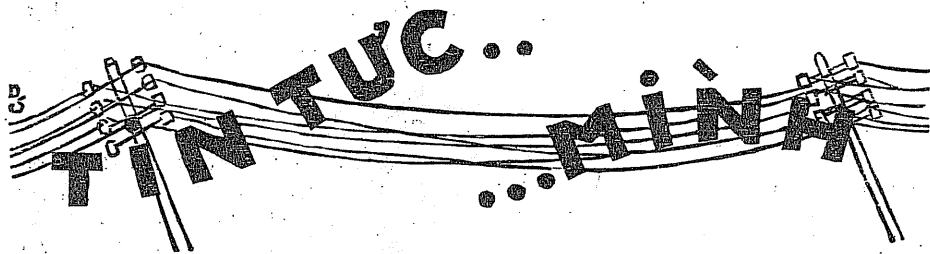

THẦY. — Làng anh có mấy xã?

TRÒ. — Băm hai xã.

THẦY. — Những xã nào anh thử kể ra.

TRÒ. — Băm thầy xã Bạch và xã Xệ a.

Hà-dông. — Ở Hà-dông cháy nhà, trại
khố xanh và sờ cánh sát vôi mang vôi
rồng đến cứu, nhưng vôi rồng tắc. Ý hẳn
là vôi rồng đau bụng, nên không chịu
làm việc. Nó đau bụng mặc nó, nhưng
bốn phen mình là làm thế nào không cho
nó đau bụng những lúc ấy.

Sâm-son. — Mỏ vàng ở Sâm-son hết đã
lâu rồi, ai cũng biết. Nay chỉ còn một nơi
có vàng là suối vàng ở dưới âm phủ. Ai
muốn mua vàng rẻ nên đem tiền xuống
đấy, tôi không giữ.

Hải-phong. — Cô Nguyễn thị Kiêm hết
diễn thuyết ở Hanoi, ở Namdinh lại
xuống Haiphong diễn thuyết lần thứ ba.
Lần này, [cô] nói về chế độ đa thê, và kết
luận bảo chế độ đa thê là một cái tệ nên

bỏ. Ai cũng đồng ý với cô. Nhưng còn cái
tệ đa ngôn ?

Tin mới. — Ngâm nghĩ mãi tôi mới
hiểu vì có gì bọn đàn ông biểu đồng
tinh với cô mà muốn bỏ chế độ đa thê :
đàn ông ai mà chẳng có lần lăm lờ. Lăm
một lần, về nhà một bà diễn thuyết
cho nghe cũng đủ khỗ, hưởng chỉ lại ba,
bốn bà, ba, bốn lần diễn thuyết.

Pac-hin-Boun. — Cô Kiêm muốn ngỏ
ý lên Pac-hin-Boun để diễn thuyết cho
dân mán sơn đầu nghe và khuyên họ nên
đề tóc. Được tin này, dân mán sơn đầu
hoảng hốt, sợ hãi vô cùng, sợ hãi đến
nỗi có một đêm mà đầu người nào cũng
mọc đầy tóc cả để cô Kiêm đứng lên nữa.

Nhất-Linh

TUYỆT HẾT BỆNH
LẬU GIANG

KIÊN TINH TRIẾT NỌC

Thứ thuốc Kiên tinh triết nọc số 68 của nhà thuốc Bình-Hưng, ai là người chẳng biết. Như các người phải chứng
Lậu, Giang, đi nọc còn lại, nước tiểu khi trong, khi vàng, hay thức đêm, làm công việc gì nhọc mệt, hình
như bệnh phục phát. Có người lại thấy đau xương, mình mẩy mỗi mệt, mà bệnh giang thấy gặt
thịt, nổi mụn đỏ, có khi tóc lại hay rụng. Thì dùng ngay thứ thuốc kiên tinh triết nọc giá 1\$50
một hộp là khỏi. (nhẹ 4 hộp, nặng 8 hộp) còn người bệnh mới phát (periode aiguë) sưng, tức, buốt, đau, đi đái
giắt; dùng thứ thuốc Lậu số 58 0\$50 một lọ, chừng 5, 6 lọ là khỏi hẳn

Bình Hưng

87, NEYRET (phố của Nam) HANOI (xế chợ cửa Nam trông sang

Có phát sách thuốc nói về các chứng bệnh, khắp mọi nơi, ai muốn xin, hoặc hỏi về bệnh gì xin đính theo-timbre 0\$05

NHỎ ĐẾN LỚN

Người... vàng

MỘT vị quốc vương ở Ấn-độ nhân lễ kỷ-niệm ngày ông ta lên ngôi, sai người làm một cái cầu không-lở. Một bên, ông ta chèo lên vắt vẻo ngôi, còn một bên, có người súc vàng đổ vào. Sau khi cân thăng bằng, đổ vàng ra đếm thì mới rõ ông nặng đúng...13.000 livres serling (mỗi livre giá hơn mười đồng bạc ta).

Vị quốc vương cân đo, lấy làm khoái trí, sai đem số tiền ấy phân phát cho lũ dân nghèo...

Cách chơi ngông này làm cho ta biết rằng một vị quốc vương giá đắt ít ra là bằng 130 cô kiều..

Vì cô Kiều giá chỉ đáng có ngàn vàng mà thôi.

Có điều rằng, có người bỏ tiền ra mua lấy cô Kiều, chứ chắc không có ai bỏ tiền ra mua lấy vị quốc vương kia.

Nước bễ hóa dầu sáng

MỘT người Pháp vừa tìm được một cách lấy nước bễ làm thành ra dầu sáng. Ông ta quả quyết rằng nếu đem sáng kiến của ông ta ra thực hành thì một lít dầu sáng sẽ chỉ bán có ba xu. Các nhà bác-học được ông ta mời đến chứng kiến đều nhận rằng nước bễ đi qua một cái máy là thành ra dầu sáng, không mất đi chút nào. Họ hỏi nhà sáng kiến: Anh lấy chất than (carbone) ở đâu? — Chẳng ở đâu cả, chỉ biết rằng nó ra dầu sáng.

Ông ta nghiệm ra rằng ở gần mỏ dầu hỏa, thế nào cũng có vũng nước mặn. Sáng kiến của ông bắt đầu ở đấy mà ra. Nhưng nó thế nào chỉ có ông ta biết. Hay có ai có hai nghìn-triệu bạc mà mua cái sáng kiến ấy sẽ cũng biết như ông ta.

Câu truyện này có thiệt hay chỉ là một câu truyện khôi-hài mạn mà như nước biển? Nếu là truyện thật, thì đáng lo thay cho loài cá song. Mà cũng đáng lo cho nhà khách sạn ở các bãi biển: ra Đồ-sơn mà ngửi mùi dầu sáng thì chắc chẳng một ai thích.

Tứ Lý

Tại về đổi tặng cụ nghị Lại

MỘT buổi trưa mùa thu, hôm ấy trời nắng gắt, nhưng thiên hạ họ nó nức nua nhau đi xem hội, hay nói cho đúng, họ đi xem một đám ma... to tướng của nhà họ Lại. Các ngài chờ lấy làm lạ, vì bất cứ việc gì, nếu nó đã từ chỗ giàu mà ra thì hẳn nó có lắm cái kỳ-khối. Bởi thế, dân tỉnh Thái cũng như tôi, cũng vì tính hiếu kỳ, nên

mới nó nức đi xem chơi. Nói cho đúng ra thì cái đám ma ấy, cũng như trăm nghìn đám ma khác ở chốn thôn quê, chẳng qua họ chỉ làm... cái việc sôi thịt và, để hành-ngôi che mắt thế gian thôi. Tuy nhiên, công của nhà họ Lại to lắm đối với quốc dân, nên tức cảnh, tôi có vẽ câu đối sau này:

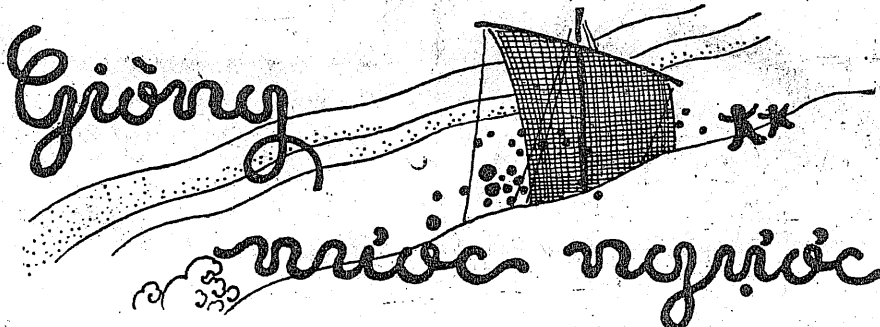
... Rực rỡ cạnh đường tây, kẻ

ngược người xuôi, chúc tụng sinh phần quan lớn Lại (1).

Vang lừng trong số bắc, thôn-trên xã dưới, mừng rằng trợ tá cụ-trong dân (2).

Chàng Lưu

1 và 2. Ta nên biết rằng họ Lại cũng có làm trợ tá và tiên chỉ trong làng.

Tông thần lười

Bờ thần lười!

Người là quỷ sứ nhà Giời,
Xuống trần đem bả thuốc người say sưa.

Buổi sáng sớm, người-vừa thức giấc,
Đã thấy người chầu chực bên giòng,
Ru người điệu hát du dương,
Nỉ non lên tiếng dịu dàng bên tai.
Ru khách tục: « Nằm ngoi thư thả,
Tội chi mà vất vả tẩm thân.

Việc đời nào có chi cần,
Kênh cang, nay lựa mai lần cũng xong.
Trời còn ngủ, vùng đông chưa ló,
Thế gian còn bao-phủ dèm sương.
Ấm, êm hãy cứ luyến giòng,
Năm cho rần cốt, rần xương, ngại gì! »

Người bạn rộn công kia việc nọ,
Người theo hoài, cảm giỗ khuyên chơi!

Nhủ rằng: « Vạn sự trên đời,
Chẳng bằng cái thú thanh thoi, an nhàn.

Ngày, ba vạn sáu ngàn, mấy chốc,
Tội thân gì khó nhọc, bốn ba.
Công danh, phú quý, vinh hoa,
Vi như gió thoảng cùng là mây bay.
Lúc nhắm mắt, buông tay là hết,
Của đời khôn vơ vét mang đi.
Trăm năm, rút cục còn gì,
Cần cù, giầy sớm, thức khuya cũng hoài.

Xếp công việc, chơi bờ cho thỏa,
Sống một ngày thư thả là tiên ».
Thần lười! người khéo đảo điên,
Rắp đem tà thuyết mà chuyên hại đời.
Lời ngon ngọt khiến người tri đoán,
Đem cái nhàn đánh phản nhân gian

Làm người nghiệp mất, nhà tan,
Muốn cho nhân loại điều tàn, sác sỡ.
Cảnh nhân thế, cơ đồ đẹp dễ,
Người muốn cho buồn tẻ, tiêu điều.
Đề người kéo bọn quai yêu:
Dần phùng ma đói, quỷ nghèo theo chân.

Người chẳng thấy từ dân rộn rập,
« Sống dễ làm », theo luật thiên nhiên.
Sân đầu tỉnh chất won hèn,
Mà người tìm đất tuyền chuyền dạo hư.

Ai chẳng biết nhân cư bất thiện,
Trốn việc đời, nhác biếng ai thương,
Thôi, thôi! người liệu kiếm đường.
Đi mà quyến rũ những phùng giả danh.

Chán nản nổi nhân tình thế cố
Vùi đời nơi núi đỏ, rừng xanh,
Họa chẳng bọn họ trung thành,
Rốc lòng phụng sự, hoan nghênh thần lười...

Nhân người nhân-tình
(quen mà vẫn chưa biết)

Bấy lâu bận việc mẽ toi,
Trách mình quên bằng hẩn người tình trung.

Lá thắm chẳng trôi « giòng nước ngược »,

Chim xanh còn bay lạc đường mây,
Loanh quanh, thàng thàng, ngày ngày,

Tình hồ sức nhớ dạ này vẫn-vơ.
Giở những bức tình thư dạo nọ,
Luống cảm lời gần bó ái-ân.
Rau Vị-thủy, quả Hương-sơn (1)

(1) Người tình nhân độ trước có biếu mấy mớ rau muống sông Vị và ít mớ chùa Hương.

Quả tuy ăn hết, chút ớn vẫn còn
Đẽ bên góc lòng son, ghi tạc,
Và những mong báo đáp có khi.
Mình hôn bắc, ta hôn chi,
Ở đời có lại có đi mới hài.
Nghĩ lắm lúc giận người bạn hiểm,
Đã yêu nhau, giấu diếm nhau, chi!
Bao lần thơ lại, thơ đi,
Tưởng rằng tương đắc, tương tri trên đời.

Rút cục chỉ quen hơi bển tiếng,
Mặt chẳng tương, địa chỉ cũng không!
Tình sao tình khéo la lung,
Khách tình cố ý cợt lòng bạn thơ.
Nay nhân có món quà tặng lại,
Biết gửi ai cho tới nhân tình?
Nhắn nhe cô bạn Nam thành:
Ôm ờ làm gái, nấu hình mãi du?
Hỏi lần thần: « Hẩn có Cả Mốc
Sợ ai tìm bắt cóc hay sao? »
Lo xa chi, bạn má đào,
Nào ai chàng Thúc, ai nào Hoan-Thư!

Nước chảy xuôi giòng, thả lá thơ,
Gửi về ai đó, bạn vu vơ,
Có ngoan, địa-chỉ cho nhau biết
Kẻo bạn làng vẫn ế món quà.

Tú-Mỡ

GIẢI THƯỞNG TỰ-LỰC
VĂN-ĐOÀN NĂM 1935

Bắt đầu từ 1935 Tự-Lực Văn-Đoàn đặt giải thưởng hằng năm để tặng những tác phẩm (tiểu thuyết, phóng sự, khảo luận, thi ca, kịch, sử ký v. v.) có giá trị và hợp tôn chỉ của đoàn.

Giải thưởng năm 1935 sẽ tặng riêng tiểu thuyết:

Giải nhất... 100 \$ 00
Giải nhì... 50 \$ 00

Cuốn sách được thưởng vẫn thuộc quyền sở hữu của tác giả và được Tự-Lực Văn-Đoàn nhận đặt dấu hiệu, nếu đó là ý muốn của tác giả.

Người được sách thưởng không phải vì thế mà được nhận là người trong Tự-Lực Văn-Đoàn.

Người trong Tự-Lực Văn-Đoàn không được phép dự thi.

THÈ LỆ

1. Phải là tiểu thuyết làm ra. (Không nhận sách dịch hay phỏng thuật, hoặc sách đã xuất bản hay đăng báo rồi, không nhận truyện ngắn.
2. Phải dày trên 100 trang giấy học trò 19cm/32cm (viết một mặt giấy).
3. Giấy đề tên tuổi và chỗ ở cho vào phong bì kín, gửi kèm theo bản thảo.
4. Hạn gửi 31 Décembre 1934 là hết. Xin gửi về M. Nguyễn-Từ-ng-Tam Số 80, Đường Quan Thánh, Hanoi.

TRÒI NGÓ LẠI!!!

thế nào cũng trở lại (đó là bệnh lâu năm) hành bệnh hơn nóng lạnh lạnh, tay chơn như nước, đầu đau, vắn vắn, quý ngài đừng ham dùng thuốc rẻ tiền mau mạnh mà lại hại cả đời về sau. Những thuốc ấy có chất độc, uống không dám nhai, nếu lỡ nhai thì sưng răng, sưng nướu, còn nước vào bao tử rồi thì ọ ẹ mưa, công phạt bệnh hơn đủ điều, thì thấy bớt liền, nhưng ít lâu trở lại, vì gốc độc còn lưu truyền trong ngũ tạng. Hễ thức khuya làm công chuyện mệt, đường tiêu có chút mũ cùng làm như sợi chỉ, hoặc muốn lờ lỏ ở đầu thì lở. Lâu ngày hại cho tánh mạng, mang khổ cho thế nhĩ. Đồng bào ai lỡ đau nhắm mấy chứng bệnh trên đây, mới phát hay là lâu năm, độc nhập vào cốt, nặng nhẹ thế mấy dùng thuốc « Sưu-Độc-Bá-Ứng-hoàn » hiệu Ông Tiên, trong ít ngày sẽ thấy rõ tài thuốc tổng lõi gốc độc ra dứt tuyệt, khỏi trừ cặn, không hại sinh dục, không hành bệnh hơn. Đãặng người Tây, người Tàu, người Ấn-độ, người Cao-mên và Annam mình trăm ngàn người dùng rồi không sai một, chắc như vậy. Mỗi hộp 1\$50, uống 5 ngày.

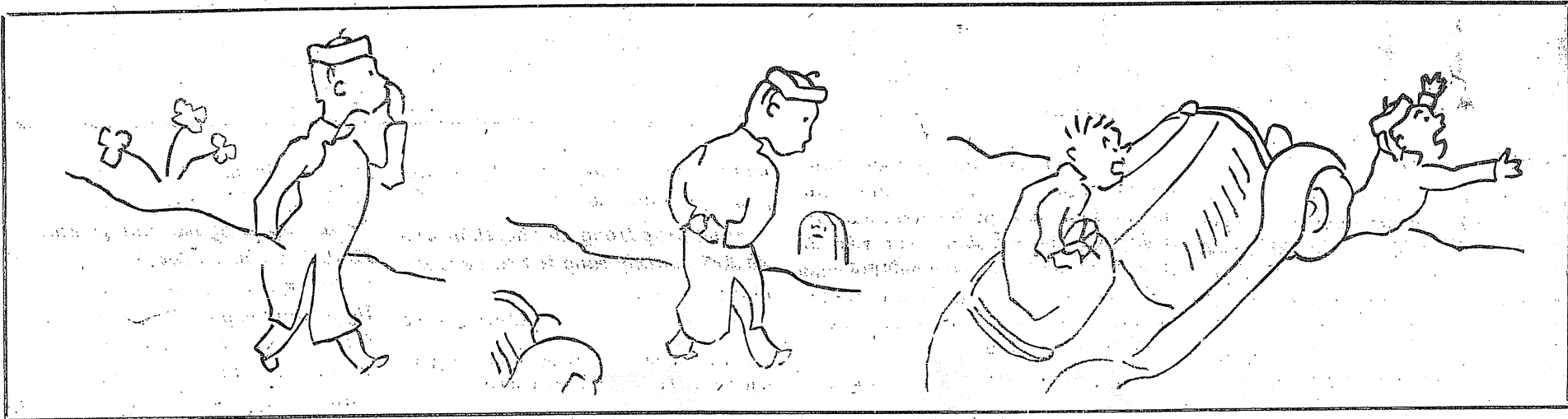
Nên trên Chánh phủ Pháp mới chứng nhận ngày 23-1-22, dưới từ dân đến quan, đầu đầu cũng nghe danh tiếng lấy lừng.

CÓ BÁN TẠI: Nhatrang Mộng-lương, Quinhon Hồ-van-Ba, Quangngãi Trần-Cảnh, Tourane Nguyễn-hữu-Vinh, Huế pharmacie Vĩnh-Từ, Quangtrị Thông Hoạt, Tuyhóa Võ-thi-Trang, Hanoi Nguyễn-văn-Đức 11 rue des Caisnes và khắp các nơi.

CHÚ Ý: Mới in thêm vừa xong 50.000 quyển sách « Cách bảo hiểm và trừ nguyệt nọc độc bệnh phong tinh với bạch đới hạ, tự mình trị lấy, ở gần mời đến nhà thuốc lấy khỏi trả tiền chi hết, ở xa như chịu 0\$05 tiền gởi.

Mua sỉ hỏi thăm điều chi do:

Nhà thuốc Ông Tiên "ANNAM DƯỢC PHONG"
82-84-86 RUE PAUL BLANCHY PROLONGÉE SAIGON (COCHINCHINE)

— Có lẽ đường này...

... xuống

... nghĩa địa đây.

ĐI THĂM MẤY NGÔI MÀ SỐNG Ở THÁI BÌNH

Phóng-sự địa-lý của Nhất-chi-Mai

GẦN đây, ở Thái-bình này ra một cái phong trào mới: phong trào làm « mã sống ». Rõ thực thái-bình sinh-ra lắm truyện. Nhất-chi-Mai nghe thấy vội vã đi thăm cảnh Bồ-giang. Ô-tô đang từ-từ tiến vào thành phố thì đã thấy lù-lù một cái sinh phần rộng mấy mẫu, chung quanh có tường gạch sây bao bọc. Nhất-chi-Mai tự hỏi: — Rộng thế này thì chôn đến mấy đời, mấy họ mới hết người.

Đi qua về mạn Kiến-xương, thấy hai ngôi khác. Hối ra thì một ngôi của cụ cố để ra một quan tuần hưu Vũ-Tuân và một ngôi của cụ cố để ra một quan nghị và hai bà nghị. Mấy ngôi này nghe như được cả, vì chưa hề đã phát đến tuần-phủ và dân-biểu. Sau khi đi, có lẽ còn phát hơn nữa. Nhưng đó là truyện sau.

Đi xa ít nữa sẽ thấy ngôi mộ của cụ nghị Lại. Ngôi này có vẻ « kỳ quan » hơn hết, nghĩa là ở trong có núi đá, có nhiều tượng tạc rất công phu, lại có cả bia nữa. Thoạt đến, Nhất-chi-Mai tưởng là đứng trước đài trận vong tướng sĩ. Sau hỏi ra mới biết mấy đời nay họ Lại chỉ xông pha ở chỗ thảo sông, thảo đê và liều thân với nước sông và nước rươi Phông-ten, chứ chưa từng ra đến trận mạc. Kể ra từng ấy thứ cũng đáng cho họ Lại tạc bia kỷ-niệm lắm rồi.

Nhất-chi-Mai chú-ý nhất là mấy ngôi « mã sống » này đều do những nhà tai to, mặt lớn tỉnh Thái dựng lên.

Ngôi thứ nhất của ông nghị Lư, cái ông nghị khóa trước lên Viện chỉ thấy

lắc lư như con lừa kéo xe nước nặng. Lắc lư chán, rồi ông ngủ gục. Tên ông, ai đặt, thực đã chí lý lắm thay!

Ngôi thứ nhì của quan tuần Vũ-Tuân. Chả cần nói, ai cũng biết ngôi này có vẻ bề-về và quan dạng lắm!

Ngôi thứ ba của ba ông nghị: ông nghị Bản, ông nghị Luận, và ông nghị Chùy.

Ba ông đáp ơn sinh mẫu và nhấc mẫu bằng một ngôi « mã sống ». Thực là chí hiếu!

Đặc sắc của ngôi này: trông có vẻ « căn bản », « lý luận » và nặng nề, chắc chắn như một quả chùy?

Ngôi thứ tư của ông nghị Nức làm sẵn cho cụ nghị Trung. Về phương-diện mỹ-thuật, Nhất-chi-Mai thấy:

— Có vẻ Trung thành với ty rươi và sực Nức những mùi thịt chó (1).

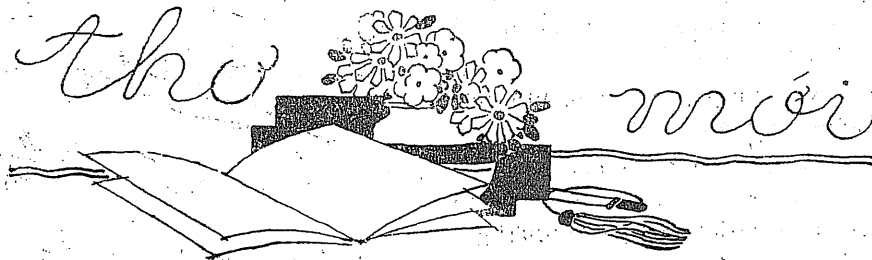
Thực là một tỉnh chiêm giải quán quân về sinh phần. Giá mấy ông tai to, mặt lớn tỉnh Thái biết lo đến việc ích chung như các ông đã lo làm mấy ngôi « mã sống » thì cũng khá đấy.

Nhân tiện, Nhất-chi-Mai xin nhắc « cái sản vận-dộng ở đầu tỉnh mới là Sinh Phần đáng lẽ các ông tu bổ hơn hết. Vì nó sẽ cho con cháu các ông có chỗ luyện tập gân cốt nỗ nang để tranh lấy phần sống ở đời ».

Cũng là « Sinh Phần », cả, các ông nghĩ sao?

Nhất chi Mai

(1) Trước sinh phần cụ nghị Lại có một ngôi hàng thịt chó, thứ mà cụ nghị Lại cho là vật ngon nhất ở trần gian.

Cùng chị Tân Khanh

Lâu nay, một mình tôi đi yên lặng
Trên đường đời. Không nhớ thời dĩ-vãng
Tôi cũng không tưởng tôi bước tương lai,
Cổ quên cho tâm trí được thanh thoi,
Và cười hát mà vui cùng phận sự.
Tắm thân tôi, hồi Tân-khanh, bạn quý,
Nhẹ nhàng như chiếc lá thả xuôi dòng.
Xin cảm ơn bạn quý đã có lòng,
Muốn vì tôi những ước mong chấp nối
Sợi xích thẳng đã mục và đã rồi.
Nhưng bát nước đầy đã đổ, bạn ơi,
Bạn bớt làm sao cho được khỏi vui.
Mối tơ tình đã đứt ra từng khúc,
Bạn thêu sao nên bức tranh hạnh-phúc?

Một đôi khi tôi cũng tranh lòng thương
Nửa đời tôi cam chịu phận dạ tràng...
Nhưng thôi... Tôi mong cho ai sung sướng
Miếng đỉnh chung cư yên ngời mà hưởng,
Rồi cũng quên, quên người bạn chung tình
Đời phong ba đã cùng sống với mình.
Trắng khuất mây đã ló kị trong sáng
Cả gập nước tha hồ mà bơi lội.

Còn tôi, lạnh đạm trên quảng đường thừa,
Đem chuỗi ngày xanh mơ mộng cay chua
Tình ân ái, lời thề thốt năm xưa
Mà thân nhiên thả xuống dòng nước
lặng
Cho trôi đi, trôi tới miền quên lãng.

Tân-Khanh bạn hồi, nếu có yêu nhau
Xin đừng đụng chạm đến vết thương đau
Mà thời gian kia chưa hàn kín đáng.

Mộng nguyệt

Nhớ không

Còn nhớ không, tình nương hồi! nhớ
không,
Những buổi sáng hương hồng ngào-ngạt,
Vai kề vai dạo bước bên sông,
Hòa nhịp gió chúng ta cùng hát?

Những buổi sáng hương hồng ngào-ngạt
Còn nhớ không, tình nương hồi! nhớ
không?

Còn nhớ không, tình nương hồi! nhớ
không,
Những chiều mát mơ-mòng gió lướt,
Hải chúng ta cùng đắm say lòng,
Lặng ngời ngắm cánh đờng tha-thướt?
Những chiều mát mơ-mòng gió lướt,
Còn nhớ không, tình nương hồi! nhớ
không?

Còn nhớ không, tình nương hồi! nhớ
không,
Những đêm vàng hồ lồng trắng sáng,
Nàng với ta say ánh trăng trong,
Luồng thời-khắc phút giây quên lãng?
Những đêm vàng hồ lồng trắng sáng,
Còn nhớ không, tình nương hồi! nhớ
không?

Còn nhớ không, tình nương hồi! nhớ
không,
Những ngày giải ngóng trông, mong đợi?
Niềm yêu thương chan chứa cõi lòng,
Còn nhớ không, nhớ không, em hồi?
Những ngày giải ngóng trông, mong đợi?
Còn nhớ không, tình nương hồi! nhớ
không?

Huy thông

CÁC QUÝ-KHÁCH HỎI CHO ĐƯỢC NƯỚC HOA NGUYÊN CHẤT

HIỆU CON VOI

1 lọ, 3 gr. 6\$20, 1 tá 2\$00, 10 tá 18\$00
1 lọ, 6 gr. 0.30, 1 tá 3.00, 10 tá 27.00
1 lọ, 20 gr. 0.70, 1 tá 7.00, 10 tá 63.00

PHÚC-LỢI

79, PAUL DOUMER - HAIPHONG
BÁN BUÔN VÀ BÁN LẺ

Đại lý: MM. Phạm-hạ-Huyền, 36, Rue Sabourain, Saigon —
Đồng-Đức, 64, Rue des Cantonnais, Hanoi — Thiên-Thành,
phố Khách, Namdinh — Phúc-Thịnh, phố Gialong, Hué,

PHI II - YẾN

GUỐC TÂN THỜI

Nhà chế tạo: PHÚC-LONG, 43, rue des Graines
(HÀNG ĐẬU) HANOI — Téléphone 251

NGƯỜI CAO ĐẸN THẤP VÀ VIỆC

Ông Phạm thượng-Lầu

Ở trong Nam có tờ Lục tỉnh tàn xăn, mục đích và lối viết cũng na ná như tờ Trung bắc hồi cụ Hoàng lăng Bì.

Gần đây, báo Lục tỉnh cũng tập đòi đổi mới. Đổi mới, nghĩa là đổi tòa soạn, còn tôn chỉ và độc giả, thì vẫn cũ kỹ như xưa.

Giúp tờ Lục tỉnh là tờ báo của đời thượng cổ, có ông lão (nghĩa là ông ta tự xưng làm vậy) Vĩnh-an-Hà-du-nhiên-tử. Thật là một ông lão có cái tên hiệu giải nhất nước Nam — mà dễ thương, ông chỉ hơn người ở chỗ ấy.

Còn giữ cái trọng trách làm con gà mái ghe mỗi ngày nặn ra một quả trứng, một bài đại luận, thì có ông Phạm thượng Lầu. Cái ông này là một người có tài... ở chỗ ông cũng họ Phạm như ông Phạm-Quỳnh, cũng đệm chữ «thượng» như ông Phạm thượng Chi.

Ông lấy cái tên Phạm-thượng-Lầu ý chừng để mỗi lúc viết văn, ông có thể nhớ đến những nhà cao lâu (hay cao lâu), nhớ đến những vị ngon làm ông tưởng tượng là ông nọ bụng thì vẫn mới ra dễ được.

Thảo nào mà một kỳ gần đây, bàn về chánh đảng, ông thổ lộ ra những câu có vẻ no nê lắm. Ông bảo dân mình còn ở trong «trùng Bảo-hộ» (ý chừng ông nghĩ đến món phi-tân ông vừa ăn xong), thì chỉ có một chánh đảng là «hiệp với chính phủ để mưu sự thái bình cho nước» (hắn lúc này ông đang nghĩ đến bát canh rau cải).

Ông nghĩ rằng xướng lên hai tiếng chánh đảng chỉ «để cho rộn nhàn tâm và loạn lòng chính phủ», vậy thì nên «chôn cho thật sâu, còn người đã xướng lên hai tiếng chánh đảng kia, rõ thật là người... nên đem ra khỏi trường chánh trị, trong lúc từ quan thủ hiến cho tới dưới là anh dân cày, ai nấy thấy đều muốn cùng nhau hiệp tác hầu có gỡ rối cho quốc gia cả thầy».

Chắc là ông no nê lắm rồi mới thốt ra được câu văn găm vóc này. Nhưng có lẽ ông lại hơi say nữa, vì anh dân cày có biết «hiệp tác hiệp tác quốc gia quốc đưng gì đâu? Họ chỉ biết làm thế nào mà sống được, có thì giờ rỗi như ông đâu mà «gỡ rối quốc gia».

Kiểu nhà tương lai.

BÊN nước Anh, người ta đã làm xong một kiểu nhà bằng thép vừa đẹp vừa tiện.

Ở những cái nhà nhỏ ấy không cần dùng đến dây tơ nữa. Rửa rau, gọt lê, táo, đã có một cái máy lớn. Một cái bánh xe có những miếng «éponges» không-lồ sát sà-phòng vào người trẻ con, và tắm cho chúng — một cái máy giống như một cái máy xe đạp làm bơ và làm kem...

Nằm trong giường, chủ nhà chỉ việc ấn vào tường một cái là tự nhiên có đồ ăn sang : cà phê hôm qua tự nhiên đổ vào ấm, nước tự nhiên sôi lên sùng sục. Trong cái nhà ấy, lại có cả một cái máy tắm cho chó nữa : người làm ra kiểu nhà này nghĩ thật cũng chu đáo lắm.

Như nếu người ấy là người annam, hẳn là không quên được bộ bàn đèn có máy tiêm thuốc cho nhủ nhân hút, và nhất là có máy làm ra thuốc...

Bôi môi đỏ

BÀ Gleinter ở Bournemouth vừa xinh vừa dòn, nên bà không cần đến sáp bôi đỏ môi. Nhưng một buổi chiều kia, sắp đi xem chớp bóng với

chồng và bạn, bà thấy một bà trang điểm, bà cũng bắt chước, thử đánh một tí sáp đỏ lên môi.

Chồng trông thấy, cau mặt hỏi :

— Bôi cái gì thế ?

— Một tí sáp đỏ...

Nhưng ông chồng lại cứng đầu, cứng cổ, dầu một tí cũng không muốn, nhất định bắt bà lau miệng cho sạch, lại cho thêm bà một cái tát... yêu nữa.

Bà nổi tam bành cãi rằng bà có quyền tự do muốn đánh môi bà đỏ thế nào thì đánh.

Còn ông chồng cứ khăng-khăng nói rằng, nếu đánh môi đỏ thì ông không cho bà bước ra khỏi cửa.

Vì cái lẽ tối ư quan trọng ấy, bà đệ đơn ra tòa xin li dị. Trước tòa, ông chồng cãi lý :

— Tôi đã bảo nhà tôi không có sáp đỏ trên môi cũng đẹp lắm rồi. Vậy can gì mà cứ đòi đánh cho được.

Tòa còn hoãn để xem đôi vợ chồng có muốn tái hợp với nhau và quên câu truyện môi thắm, môi nhạt đi không.

Ở bên ta chắc không khi nào xảy ra câu truyện ngộ như vậy. Là vì :

1. — Nếu vợ là gái tân thời tự nhiên ông chồng phải để cho đánh môi dày sáp đỏ, đánh mặt dày phấn trắng. Nếu

không đã không phải là gái tân thời... nghĩa là một thứ đồ chơi quý giá.

2. — Nếu vợ là gái cũ kỹ, quê mùa, thì môi không đỏ vì sáp, lại đỏ vì trầu cau :

Có phải duyên nhau thì thắm lại,

Đừng xanh như lá, bạc như vôi.

Vậy môi càng đỏ càng hay, chứ có đâu như ở bên Mỹ, thắm quá hóa phai được.

Một đoàn xe lửa kỳ khôi

Ở xứ Arampur (Ấn-độ) có một đoàn xe lửa ít có :

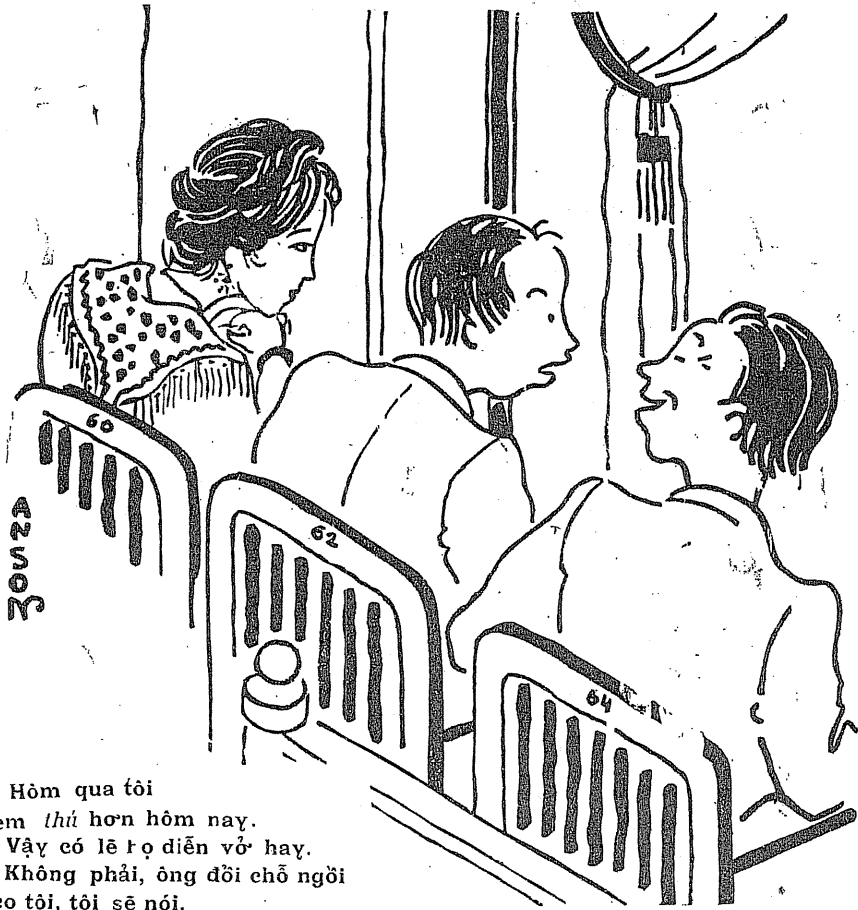
Mỗi toa hạng ba chỉ có đủ chỗ cho 12 người mà chuyến nào cũng cỡ đến 5 chục hành khách là ít, thành thử ra công việc của viên kiểm-sát vé khó nhọc lắm, (chẳng cứ gì ở bên An-độ, ở bên ta vài năm trước đây cũng vậy). Nhưng họ đi đông như vậy, không phải là như bên ta lấy nhanh chóng, nhưng chỉ để lậ vé cho dễ.

Người phát vé cũng khôn lắm. Muốn đi đâu thì đi, anh ta cũng chỉ phát cho một cái vé tới ga nào gần nhất. Còn lên tàu, tùy hành khách soay sở lấy.

Đem theo chó, phải lấy vé riêng cho chó. Giá vé rẻ hơn một chút ít. Mà chó phải đeo vòng, xích. Nhưng người ta nghiệm ra rằng, hành khách lấy vé cho chó luôn luôn... Ở trên xe, người ta lại thường gặp hành khách đeo vòng, xích, và mỗi khi soát vé, thì đưa vé của chó ra.

... Ở một con đường xe lửa như vậy, lúc có chó thật lên xe, chắc nó lấy vé của... người, mà chắc không ai lấy thế làm lạ.

Từ Ly

— Hôm qua tôi
xem thú hơn hôm nay.
— Vậy có lẽ tọ diễn vở hay.
— Không phải, ông đòi chỗ ngồi
cho tôi, tôi sẽ nói.

BÁ CÁO VIỆC RIÊNG

Trân trọng có lời kính cáo đề các bạn xa gần biết cho: hiện Tài-Xuyên số 16, Hàng Da, Hanoi, chuyên may và thêu kiem các lối là do tiện nội chủ-trương. Hai nửa tuy có chán trong Hội-Kịch-Bắc-Kỳ và thỉnh thoảng, vì nền mỹ thuật nước nhà, có đóng một vài vai, nhưng tôi chưa nghĩ hẳn việc làm để về kinh doanh đâu. Việc kinh doanh to tát là trí hướng của tôi, : ông nay chưa phải thời kỳ....

Tiện đây xin mời các bạn xa gần có người nhà cần may và thêu, nên đến hiệu Tài-Xuyên, tôi sẵn lòng hoan nghênh và khôn xiết cảm tạ. Hiện nay nhà tôi mới mượn thêm được nhiều thợ bạn Tài-Phùng, may đã có tiếng xưa nay.

KÍNH CÁO LÊ-VŨ-THÁI Hòa-xu Tham tá

LÝ TOÉT HỎI XÃ XÊ

Tôi bác cùng bạn làng say,
Có sao bác béo tôi đây thì gầy?

XÃ XÊ

Rượu Nam-Đồng-Ích đây này
Uống chơi cũng đủ béo quay chú gi.
Rượu ngon tôi uống tỳ tỳ,
Ăn thêm ngon miệng nên chỉ béo người.
Bác khôn thì bác nghe tôi.

ĐẠI-LÝ BÁN RƯỢU NAM-ĐỒNG-ÍCH :

Tổng Đại-lý toàn hạt BẮC-KỲ, Nam-Lợi, 2bis, Rue Jules Ferry, Namdinh.

Đại-lý HANOI, HÀ-ĐÔNG, SƠN-TÂY, M. Vinh-Cát 83, Rue Paul Bert, Hanoi—THÁI-BÌNH, M. Đặng-dinh-Điền, Thái-Bình—PHỦ-LÝ, M. A. Dzinh, Phủ-Lý—HƯNG-YÊN, M. Wong-Thien-Boong, Hưng-Yên — KIẾN-AN-HẠPHONG, M. Nghiêm-xuân-Rỹ, Đồng Giời (Kiến-An).

Tặng bạn Bùi-thế-Phúc Saigon

THANH niên là tuổi mơ mộng, viễn vông, hay đi tìm những việc cao xa, vĩ đại. Thanh niên cũng là tuổi hăng hái, điên rồ, nuôi biết bao hy vọng lớn lao. Nhưng thanh niên chính là tuổi của ái-tình, thứ ái-tình ngây thơ, trong sáng như bông hoa mới nở buổi tinh sương.

Ái-tình nên thơ này là một thứ bảo vật riêng của tuổi trẻ. Cho đến lúc đắm chân trên con đường đời, gặp nhiều nổi éo-le, khi hai vai đã mỏi mệt vì sự vật lộn với cuộc sống, thì trông ra, tấm ái-tình ngây thơ của tuổi thanh niên đã theo thời gian mà tiêu tán đi mất. Còn lại, họa chăng có một, hai dấu vết êm đềm hay ảo-não nề đã cho ta nếm một vài cái hương vị, có khi ngọt ngào mà cũng nhiều khi cay đắng...

... Rồi một buổi trời đông, ngồi bên đồng lửa cháy reo, ta mơ màng nhìn qua trận mưa phùn mù mịt, tưởng nhớ lại những ngày xanh...

êm-ái, không có vẻ e-lệ, thẹn thùng như nhiều bạn gái khác.

Chúng tôi, mỗi chủ nhật ở trường ra tất phải đi qua nhà Lê-nương. Ung dung chúng tôi hỏi mua sách vở, giấy bút, vì hồi đó Lê-nương đang chủ trương một hiệu sách lớn ở Hà-thành.

Đến chiều, trước khi vào trường, chúng tôi trở lại, tìm một thứ khác để hỏi mua. Cái có để gặp mặt Lê-nương, chúng tôi đã tìm thấy bằng cách hỏi mua hàng. Dần dà, chúng tôi trở nên

tôi, chủ nhật nào ra, lại hiệu sách, không gặp Lê-nương thì tự nhiên thấy buồn bã, chán nản. Chung quanh mình thấy tẻ ngắt, tuy ai nấy vẫn vui chơi, rộn rịp.

Chúng tôi yêu một cách ngấm ngấm, yêu không muốn cho ai biết. Cho đến người chúng tôi yêu, mà chúng tôi, cũng không muốn cho biết rằng mình yêu người ta nữa.

Ly kỳ thay cái cuộc yêu dấu diễm, lạ lùng giữa chúng tôi! Còn Lê-nương?

« Kính gửi Lê-nương,

« Đối với Lê-nương chỉ là hai người khách hàng lẽ phép, thực thà và chăm chỉ. Nhưng Lê-nương có biết đâu chúng tôi cũng là hai gã si tình kín đáo, vẫn coi Lê-nương như một vị tiên nữ đáng kính, đáng yêu. Mỗi lần gặp Lê-nương, chúng tôi chỉ yêu cầu được trông đôi con mắt mơ màng của Lê-nương, đôi con mắt âu yếm, đầy rẫy những vẻ nên thơ. Quả hơn nữa, chúng tôi còn mong Lê-nương ban cho mấy câu nói dịu dàng, nhưng chán thật. Chúng tôi chỉ ước ao được cái bàn tay ngà ngọc kia thân cầm một cuốn vở trao cho chúng tôi là chúng tôi thấy tinh thần nhẹ nhàng khoan khoái... Ngoài ra, chúng tôi không còn mong mỏi gì hơn nữa. Chúng tôi cũng không muốn được Lê-nương để ý đến. Chúng tôi chỉ muốn Lê-nương biết rằng trong lúc này, có hai người thiếu-niên đang vì Lê-nương mà thồn-thức, mà yêu đời, mà hy vọng... »

« Hai người bạn trẻ đã trộm phép yêu Lê-nương »

Bức thư viết rồi, chúng tôi nhìn nhau cùng cười. Cười vì bức thư đã vô lý, lỗi viết thư đó lại càng vô lý hơn. Chúng tôi lại thi nhau mà tưởng tượng cái kết quả của bức thư ngộ-nghĩnh của chúng tôi, nếu bức thư đó lọt vào tay Lê-nương...

Rút lại, chúng tôi không gửi thư, mà chỉ lưu thư lại để làm di-tích của một buổi bút-hưng trong lúc thiếu thời...

Thế rồi, tháng ngày qua. Tình của chúng tôi không thăng, giảm. Là vì chúng tôi đã ấn định một cái chương trình riêng, quyết không ra khỏi phạm vi cái chương trình đó.

Nhưng ở đời cái gì khỏi có lúc hết.

Sau hai năm học trường trung-học, chúng tôi mỗi người đi một ngả. Đăng Quân vào trường thuốc, tôi vào trường thương-mại. Cái cuộc ở chung của hai người bạn phóng-lãng cùng thờ một mối tình mơ-mộng, nay đã đến ngày kết liễu. Chúng tôi xa nhau chưa được bao lâu thì được tin Lê-nương kết hôn với một bạn thiếu niên.

Tuy chúng tôi không để ý dò xem bạn trẻ nào đã được cái diễm phúc kết hôn với Lê-nương, nhưng mỗi khi gặp nhau ở cửa trường, chúng tôi vẫn thì-thầm hỏi lẫn nhau :

hai người khách rất chăm chỉ của hiệu sách.

Lúc vào lớp học, chúng tôi mở tủ của nhau ra xem thì mỗi người có hàng tập vở chưa viết còn đọng lại, mấy chục cái thước kẻ và bút chì chưa dùng tới. Cho đến compas để vẽ trong khi học kỹ-hà-học mà chúng tôi cũng phải mua mỗi người đến bốn, năm hộp, dù biết không bao giờ dùng hết.

Nhiều bạn khác thấy chúng tôi có « mỏ bút giấy », xúm lại xin thì chúng tôi đều cự tuýt, chẳng cho ai một mảy may. Vì chúng tôi nghĩ : cái thước tuy có mấy xu, quyển vở đắt lắm cũng chỉ hơn một hào, nhưng đó là những vật mà Lê-nương đã thân lấy cái bàn tay ngà ngọc đưa cho chúng tôi với một nụ cười, hay một câu truyện, thì đối với chúng tôi, những vật đó đã thành vô giá; chỉ riêng chúng tôi mới được dùng thôi !

Chúng tôi vẫn biết ngoài chúng tôi còn biết bao người khác đến mua hàng, nhưng chúng tôi cố tin rằng chỉ những thứ hàng của chúng tôi mua mới được Lê-nương gói ghém một cách mỹ-thuật, rồi trao tay cho chúng tôi bằng một cái nhìn mơ màng mà đắm đuối.

Cứ như thế trong hai năm. Chúng

Lê-nương có biết chúng tôi yêu nàng một cách bí mật thế không? Cái đó, chúng tôi không được biết, mà nhất là chúng tôi không muốn biết. Vì chúng tôi sợ rằng nếu Lê-nương cũng yêu như chúng tôi, thì trong hai chúng tôi, Lê-nương sẽ chọn người nào? Rồi trong hai người tất có một người ôm mối thất vọng. Rồi giữa chúng tôi biết đâu chẳng xảy ra một mối bất-hòa. Mà cái lòng ghen ghét, đố kỵ, nhỏ nhen của loài người biết đâu chẳng chia rẽ chúng tôi ra...

Tuy vậy, yêu mà không tỏ được nỗi lòng cũng nhiều khi uất ức. Bởi thế, mỗi khi hồn văn man mác, chúng tôi cũng vẽ vài câu, mang tiếng đập của trái tim mà diễn nên lời. Dù âm điệu chẳng được êm ái, du dương, nhưng cũng đủ diễn tả một tâm tình ly kỳ, huyền ảo.

Tôi còn nhớ, một buổi sáng chủ nhật, chúng tôi vì thức khuya đêm trước để học bài thi mà bị viên giám thị phạt không cho ra phố. Ngủ ngái tắc dạ, chúng tôi họp nhau tại viết một bức thư cho Lê-nương. Tuy vẫn tất có mấy câu, nhưng thực ra thì đã tỏ được hết nỗi niềm tâm sự của hai gã thiếu niên cùng thờ một mối tình mơ mộng. Bức thư, chép lại sau đây :

NGUYÊN NHÂN CỦA BỆNH MỘNG-TÌNH, DI-TÌNH VÀ HUỆT-TÌNH

A.—Bởi thọ bẩm tiên-thiên bất túc, hậu-thiên thất nghi, tuổi còn nhỏ mà quá ư sắc dục, quán hóa đồng nhi tương hỏa tùy mà thành ra.

B.—Bởi lúc tuổi còn nhỏ, chơi cách « Thủ-Dâm » làm cho ngọc quan lớn mà thành ra.

C.—Bởi người bị lậu độc uống thuốc công-phạt và thông lợi tiểu tiện nhiều làm cho thận-thủy suy ngọc quan lớn mà thành ra.

Bởi ba nguyên-nhân kể trên mà sinh ra ba chứng bệnh: « Mộng-tình », « Di-tình » và « Huệt-tình. » 1- Năm chiêm bao thấy giao-cầu cùng đàn bà, tinh khí xuất ra là Mộng-tình, bệnh không nặng. — 2- Lúc ngủ không nằm chiêm bao mà tinh khí xuất ra khi thức dậy mới hay, trong mình bần-thần tay chân nhũc mồi là Di-tình, bệnh đã nặng. — 3- Bất luận ngày đêm tinh-khí cứ chảy ra hoài, hoặc thấy sắc hay là mơ tưởng việc tình-dục cũng chảy ra, hoặc đi tiểu, tiểu rặng mạnh cũng chảy ra là Huệt-tình, bệnh rất nặng và rất khó trị.

Người mắc phải ba chứng kể trên thường hay đau thắt ngang lưng, nước tiểu vàng, tay chân nhũc mồi, trong mình mệt-nhọc, ăn ngủ chẳng đặng, hình vóc tiêu tụy, gương mặt xanh xao càng ngày càng ốm. Nếu không điều trị lâu ngày-thủy suy hỏa vượng, hư hỏa lừng lên đốt tim phổi, làm cho tim nóng phổi yếu rang tức nội-ngực thành ra bệnh ho. Người mắc phải 3 chứng kể trên hãy uống « Tam-tinh Hải Cầu Lão Thận Hoàn (số 2) của nhà thuốc VÕ-VĂN-VÂN Thu-dầu-Một thì bệnh hết dứt mà lại dặng bổ thần tráng dương cố tinh ích chí, bồi bổ sức lực trong mình. 10 người uống không sai một đũa dặng chẳng biết bao nhiêu bức thư khen tặng.

GIÁ MỖI HỘP (uống làm 5 ngày) 1\$00

VÕ-VĂN-VÂN-DUỐC-PHÒNG Chủ-nhân Y-học-sĩ VÕ-VĂN-VÂN bảo-chế THUDAUMOT

Có bán tại: Hanoi: Nguyễn-văn-Đức, aux galeries indochinoises 108, Quai Clémenceau, 11, Rue des Caisnes. Hải-Phòng: Librairie, Papèterie, Mai-Linh 62, Paul Doumer. Nam-Định: Maison Việt-Lông, 28, Chapeaux, phố mới. Phú-Lý: Bùi-long-Tri, Maison Châu-Dinh, Rue Principale. Yên-Báy: Maison Phú-Thọ, 8, Usine Électrique.

ĐẠI-BỔ-HUYẾT

Chuyên-trị đàn bà, con gái kinh huyết không đều, khi sớm, khi chậm, kinh huyết bí tắc không ra, hay đau bụng, kinh huyết ra không trôi đỏ, tím đen thành hòn, băng ra nhiều quá; khí hư ra nhiều chất trắng, đau bụng, rỉe xương, nằm ngủ không yên, quá trưa hấp sốt, ra lắm mồ hôi, ăn ít, vàng đầu, chóng mặt, hay mơ, thân thể còn yếu, đau trong dạ-con (nhà con) lâu năm không đẻ, hoặc bị tiểu-sản luôn.

Mỗi hộp giá 1\$00

Hội tại: M. NGUYỄN-XUÂN-DƯƠNG viện thuốc Lạc-Long Số 1, Phố Hàng Ngang, Hanoi

« Chẳng hay Lê-nương lấy chồng có được như ý không? Ta nên cầu nguyện cho nàng được hưởng một nền hạnh-phúc hoàn toàn. Vì con người như thế, nếu không được sung-sướng, thì trời kia há chẳng bắt công làm sao?... »

Tám năm sau. Tám năm đã xảy ra biết bao việc vui, buồn, đáng ghi trong óc người ta hơn là câu chuyện tình mơ-mộng của chúng tôi. Tám năm sau, một buổi chiều thu, tôi qua đất thần-kính, tìm lại chơi một bạn đồng chí, trên bờ hồ sông Hương.

Cỏ cây im lặng. Dưới đường, lá vàng bay lác đác.

Trời thu đã buồn, mà trời thu ở đất Huế lại buồn xiết bao!

Gõ cửa vào, tưởng trong lúc lữ thứ mà gặp bạn cố-giao thì nỗi bi-thu sẽ được cùng ai san sẻ. Ngồi đầu, bạn đi vắng, nhưng người nhà lưu lại, nói sẽ có người thay bạn tiếp tôi.

Tôi dẫu lòng ngồi lại, tuy bụng đã chán ngắt, chán ngợ.

Chợt thoáng một mùi hương thoang thoang, nhẹ nhàng, tôi ngoảnh lại thì thấy Lê-nương đứng trước mặt.

Phải Lê-nương đây rồi! Không còn ngờ gì nữa. Vẫn cái giọng nói trong trẻo, vẫn đôi con mắt mơ-màng và chín chắn. Nét mặt chưa hề vì thời gian mà thay đổi. Vẫn còn nguyên cái vẻ đẹp thủy-mị, kín đáo trước, cái vẻ đẹp khiến người vừa phải yêu, vừa phải kính, vừa phải tôn trọng như một vị thần linh.

Duy có tôi nhận ra được Lê-nương, còn Lê-nương thì hình như đã quên hẳn cái gã thư sinh hay đến mua hàng, cách đây đã mười thu.

Tôi có ngờ đâu chính một người bạn thân của tôi đã được cái điểm phúc kết hôn cùng Lê-nương. Bỗng tôi cảm thấy tâm hồn tôi nhẹ nhàng thư thái. Là vì Lê-nương với bạn tôi, thật đã xứng đôi. Lời cầu nguyện của Đặng Quân và của tôi, tôi yên trí là được trời đất chứng minh...

Rồi, một buổi trăng thu, Lê-nương, bạn tôi và tôi, cùng buồng một con thuyền trên dòng « tiêu kim thủy ».

Vùng trăng bạc rơi xuống long lanh, in hình Lê-nương trên mặt nước, trông như bóng một vị tiên nữ, đang mơ màng ở chốn trần gian. Tôi lặng ngắm đôi bạn. Và tôi riêng mừng cho tôi, từ lúc được biết Lê-nương đến giờ, chưa hề để một chút ý tưởng nhỏ nhen nào bộn vào trí nghĩ.

Xa xa, núi Ngự nằm trong ngàn thông mờ-mịt.

Tôi mơ màng nhớ lại những ngày xanh.

Trong lòng sông Hương, nước vẫn lờ lờ chảy...

Phạm-văn-Bính

Của K. Lang.

I. Đi làm

— Trước khi đi làm, anh hãy uống với tôi một cốc cà phê đã nào!

— Xin chịu anh thôi.

— Sao vậy?

— Tôi sợ chốc nữa không ngủ được.

II. Lầu

— Nếu con chịu khó uống thuốc, mỗi ngày mẹ sẽ cho con hai xu bỏ ống.

— Đỡ đến khi ống đầy rồi, mẹ lại bỏ ra lấy tiền mua thuốc nữa cho con uống phải không?

III. Cần thận

Chủ — Sao mày không đóng cửa lại thế?

Tớ — Thưa ông, con đã đóng cửa cái then lại rồi.

— Sao tao vẫn còn nghe thấy tiếng hát sấm nó làm rức óc tao quá.

— (Có vẻ cần thận) Hay thưa ông, để con cái thêm một then nữa.

IV. Khóc thế nào?

— Mày nhìn bằng từng ấy mà còn khóc thế à?

— Thưa thầy, tiếc như con thì phải khóc thế nào ạ?

V. Đăng tri

— Tôi đăng tri quá, anh ạ. Hôm nọ « này » hứng muốn làm mấy bài thơ mà tìm mãi không thấy bút. Mãi đến lúc « cụt » hết hứng, tức mình đâm tay xuống bàn, thì mới biết bút mình vẫn cầm ở tay. Có gờm không anh?

— Chưa bằng tôi. Mới hôm qua thôi, tôi đăng tri đến nỗi gọt móng tay quên cả bỏ bit lật tay ra, thành thử...

Vừa nói vừa đưa cho bạn xem một đôi bit lật tay còn mới nguyên mà các đầu ngón tay đều thủng cả.

VI. Lòng trẻ

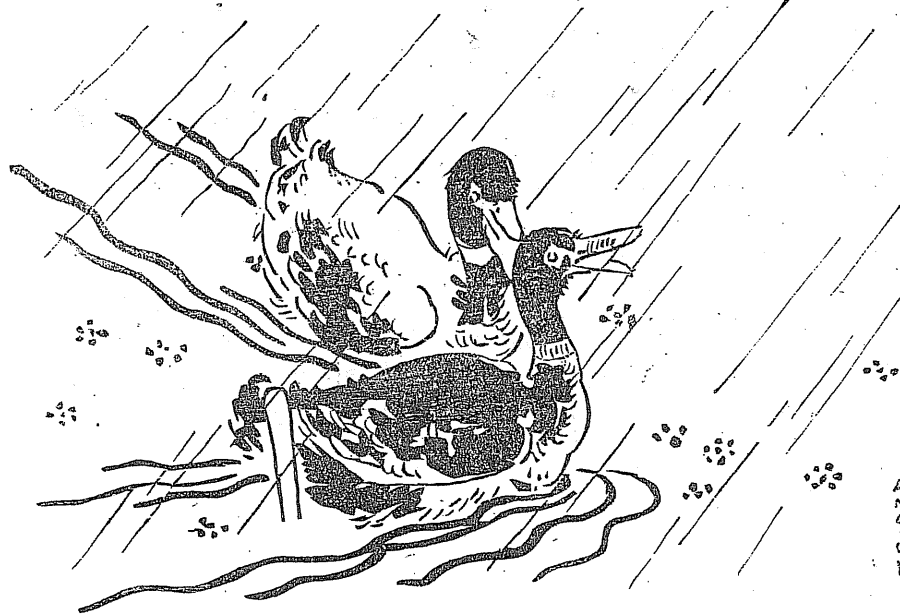
Bố — Nếu con học thuộc bài này, ba sẽ cho con một xu đồng còn mới nguyên.

Con — Con thích một đồng hào cũ, bản đến đâu cũng được.

Của K. Bu, Hanoi

I. Chữ đốc tờ

Ông tham B... được giấy mời ăn cơm của ông bạn

VỢ CHỒNG VỊT

CHỒNG — Anh nghe hình như có tiếng nàng tiên nữ đang thổi khúc tiêu réo rất.
VỢ — Sấm đấy cậu ạ.

lấy về về quê. Con cố lên mới mới lấy được về, đem được về ra chơi ba hạo trong túi không cánh mà bay mất rồi.

Của T. Tung, Nam-dinh

Ngựa mã

— Hôm qua tôi đi xe đạp đề phải con ngựa kêu rầu một cái.

— Có việc gì không?

— Không việc gì, vì nó là ngựa « mã ».

Của B. Cồn, Hanoi

Lo xa (truyện thực)

Ở miền thượng-du xứ Lào có một ít dân gọi là « Kha kho » cũng như Mường, mán ở Bắc-kỳ hay là mọi ở Trung-kỳ.

Dân Kha-kho kể lúc nào thấy tàu bay liệng trên trời là lấy nỗi đất, nổi đồng đội lên đầu. Có người lấy làm lạ hỏi thì họ nói: « Đỡ phòng lúc tàu bay rơi khỏi vỡ đầu ».

THE-LỆ CUỘC THI VUI CƯỜI VÀ THI TRANH KHÔI-HẢI

Mỗi bài không được quá 30

giòng. Tranh vẽ chiều ngang 12 phân

tây, chiều cao độ 10 phân.

Mỗi kỳ sẽ đăng lên những bài và tranh mà Ban báo xét là hay nhất.

a) về cuộc thi vui cười:

Giải nhất: các thư sách đáng giá 3p00:

Giải nhì: các thư sách đáng giá 2p00.

b) về cuộc thi tranh.

Giải nhất: các thư sách đáng giá 3p00.

Giải nhì: các thư sách đáng giá 2p00.

Ban-báo sẽ gửi cho những người được thưởng một cái phiếu lấy sách và cái bằng kể các thư sách lấy, nam của một hiện sách. Rồi các bạn sẽ chọn trong đó, muốn quyền nào thì gửi phiếu lại hiệu sách đó lấy sách. Các bạn muốn lấy giấy bút hay các thứ khác trong hiệu đó cũng được, miễn sao cho đủ số tiền thì thôi. Tiền gửi về phần các bạn chịu. Hoặc các bạn muốn đổi lấy báo biểu không lấy sách cũng được.

HIỆU RUỘM MỚI

PHUC-HAI
82, RUE TIEN TSIN - HANOI

Ruộm đủ các màu vẽ hàng tơ lụa nhưng len
RUỘM ĐẸP VÀ BỀN MÀU

Vì bản hiệu dùng toàn thuốc tốt và có đủ
khí cụ để nhuộm và chải lại tuyệt nhưng
Quần áo tây pardessus đã cũ
hoặc phai màu, bản hiệu nhuộm
lại và có máy hấp được như mới
Có nhận mạng lại các quần áo bị thủng

CÔNG VIỆC CẦN THẬN

GIÁ TÍNH RẤT HẠ

HUNG-KY

SỐ 8, PHỐ CỬA ĐÔNG HÀNG GÀ, HANOI — Giây nôi số 347

NHÀ MÁY LÀM CÁC THỨ GẠCH TÂY, NGÓI TÂY

NHÀ MÁY GẠCH HIỆU

HUNG-KY

có đủ các thứ máy móc tối tân để làm các thứ
gạch ngói rất tốt có thể đi trên không vớ

CÁC THỨ GẠCH NGÓI HIỆU

HUNG-KY

Đều làm bằng đất sét xanh và đất sét
trắng rất tốt mà bán giá rất hạ

Chụp gà... ...trưa rồi

TƯỜNG y-phục đúng thời-trang, điếm-sức rất công phu, rồi vác ống ảnh ra đi. Chàng đến nhà cô Thu, đứng tình nhân yêu quý. Thu vui mừng ra tận cửa đón tiếp:

— Sao hôm nay em lại được cái hạnh-phúc rộng đến chơi nhà tôm thế này?

— Tôm hùm hay tôm he đấy!... À, Anh đến xin phép chụp biểu em một tấm ảnh.

— Ô! thảo nào mà anh diện và đẹp quá!

— Rõ khéo mĩa! Chụp ảnh em chứ có phải chụp ảnh anh đâu. Vậy em đi trang điểm mau lên.

Thu nũng nịu:

— Nhưng không, em không chụp đâu vì em xấu lắm.

Tường phải giữ hết tài ngôn luận trong nửa tiếng đồng hồ mới khiến được Thu chịu nghe lời. Rồi lại mất ba khắc đồng hồ nữa để đủ thì giờ cho Thu vấn lại mở tóc, đánh phấn lại cái mặt và chọn lấy một bộ quần áo.

Nhưng khi ở buồng ngủ bước ra, nào Thu đã chịu ngồi cho người yêu chụp! Nàng còn hỏi lần nữa hết thứ nọ thứ kia, thứ này, thứ khác. Những chụp to hay bé, nửa người hay cả người. Rồi nàng cầm lấy một cái khăn kín đứng kinh định kéo nắp ra mà hỏi:

— Cái gì thế này, anh Tường?

Tường vội kêu:

— Ấy chết! đừng mở, trong ấy có kính.

— Có kính sao lại không mở được?

— Mở ra thì ánh sáng mặt trời ăn mất.

Thu cười khanh khách:

— Ô, hay nhỉ! ánh sáng ăn được kính?

Tường cất nghĩa mãi về cách trí, Thu vẫn không hiểu. Mà Thu hiểu sao được?

— Thế lúc anh tra kính vào thì sao ánh sáng nó không ăn ngay đi có được không?

Tường giảng cho Thu biết rằng phải có buồng tối, và trong buồng tối phải dùng toàn ánh sáng đỏ, nhưng vì Tường thạo nghề lắm rồi, nên chàng thường tra kính trong buồng tối mà không cần đến một tia ánh sáng đỏ bao giờ.

— Như thế cần thận hơn, em ạ. Em phải biết chỉ cầm qua mảnh kính anh cũng biết mặt nào có thuốc, mặt nào không có thuốc, anh không cần sờ.

Thu mỉm cười:

— Không cần sờ? Thế thì khá đấy.

Rồi Thu ngồi cho Tường ngắm. Rồi Thu đòi nhân tiện, Tường chụp luôn cho Thu bốn cái: cái đứng, cái ngồi, cái nửa người, lại cái đặt bàn tay lên môi hôn gửi.

Xong xuôi, Tường vui sướng, từ biệt tình nhân ra về.

— Thế bao giờ em có ảnh?

— Có ngay cũng được, nghĩa là nếu em theo anh về nhà, anh sẽ rửa kính cho em xem. Rồi tối nay anh in ra giấy.

— Ô! thế thì em phải đi.

Về đến nhà, Tường vào buồng tối để làm việc. Nhưng Thu nhất định đòi theo vào xem. Tường cũng phải chiều-ý tình nhân, tuy cái buồng tối của chàng chật ních, và ở lâu trong đó, hai người có thể chết ngạt được.

Đứng trước cái đèn có kính đỏ, Tường bảo Thu hãy quay cho anh sáng chiếu vào áp vách để chàng tháo kính. Như thế là cần thận lắm đấy. Chàng nói:

— Khi nào anh ngắm kính vào nước thuốc ảnh lâu lâu một tí, em hãy quay ánh đèn đỏ ra nhé.

— Xin vâng.

— Em sẽ thấy, anh em anh chụp khéo lắm kia, mờ mờ một cách rất mỹ-thuật, thế mà vẫn lột được tinh thần.

Một phút sau, khi Tường gỡ kính ảnh lên ánh đèn xem thì kinh ngạc quá, trong đó chỉ có hình một... con mèo. Thu kêu rú:

— Trời ơi! sao chụp hình em lại ra hình mèo?

Rồi nàng vùng vằng mở cửa buồng tối đi ra ngoài. Tường theo ra, tay cầm cái chậu nhỏ với chiếc kính ảnh. Chàng giờ kính lên xem lại:

— Ô! mèo thực nhỉ!

Thì ra hôm trước ở trong buồng tối, khi tra mở kính ảnh vào ngăn đựng kính, Tường đã dớ phải cái hộp đựng kính rửa rồi, mà chàng lầm với hộp kính chưa chụp để liền bên.

Bởi vậy, bốn tấm hình của Thu đều là bốn bức ảnh mèo, mèo đứng, mèo nằm, mèo vươn lưng, lại mèo cho con bú nữa, vì cái hộp lấy nhầm, đứng riêng một hạng kính chụp «khẩu cứu» về mèo.

Thu tức tối bỏ ra về, cười mắt bảo Tường:

— Thế mà anh dám khoe mẽ rằng lột được hết tinh thần. Chụp vụng đến nỗi người hóa ra mèo được! Em có là mèo đâu?

Khái hưng

Nhật cử lương tiện

Ở tỉnh Đông vừa có một bữa tiệc lớn. Cổ nhiên những ông đến ăn tiệc đều là tai mặt trong tỉnh cả.

Trong tiệc có hai ông phán cùng tên là Đại, một ông làm ở tòa Sứ, một ông làm ở tòa Án. Chủ nhân lại có nhã ý đặt ông cử Trịnh-dinh-Rur vào giữa hai ông Đại. Một ông khách tình ý, buột miệng nói:

«Thực là nhật cử lương tiện».

Làm cho ba ông cùng đỏ mặt!

Nhất là hai ông Đại.

Nhất-chi-Mai

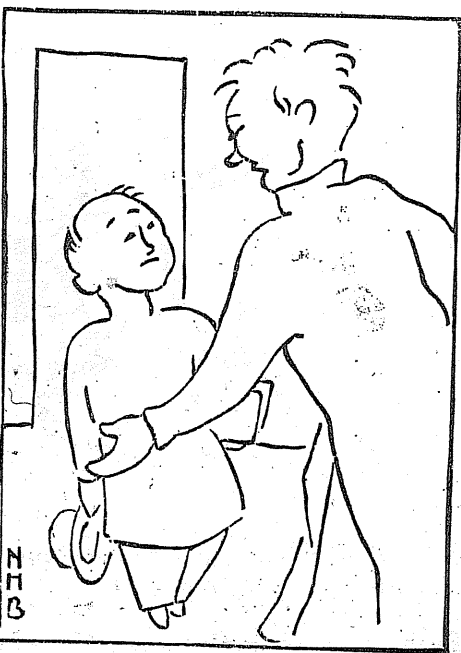
T.S...G.

(TIN SAIGON)

Tin hội-đồng

Kỳ Hội-đồng quân-hạt vừa rồi phần đông các ông hội đồng trong này đã đem thi hành một việc cải cách rất quan trọng: họ bỏ bộ áo quần tây, mặc áo dài đen, vấn khăn đen như quan cựu nghị viên Lại-văn-Trung ngoài Bắc hay như các quan nghị ở Trung-kỳ.

Thế là năm nay khắp ba Kỳ đảng «áo dài đen» chiếm đại đa số ở các nghị viện.

— Tao tốn kém bao nhiêu nuôi cho mày ăn học mà mày học thế à?

— Kinh tế này thấy đề con ở nhà có phải tiện không?

— Mày đừng đứng sau tao, tao lấy trộm đồ cho mày rồi mày chạy nhớt.

Tin làng báo

Ông Gậy-Gộc, cựu trợ... bếp ở Nhật-Tàn, vác gậy gộc từ Bắc vào Nam. Ông đến Saigon xin vào thời cây Đuốc Nhà Nam của đảng lập hiến sắp tắt... vì ông tự cho ông nấu bếp giỏi — Nhưng ông thôi giỏi quá đến nỗi cây đuốc ấy một ngày một mờ. Thành thử ông lại phải vác gậy gộc trở về Bắc...

Theo lời bà Nguyễn - đức - Nhuận tuyên bố thì quốc dân đương lo sợ vì nổi cô Kiềm là con gái lại đi đường xa, đi ra «tận» Hà-nội. (theo đúng lời bà N. Đ. Nhuận).

Quốc dân lo sợ thật, nhưng không lo sợ vì cô Kiềm là gái đi đường xa, chính vì cô Kiềm là gái đa... ngôn.

Tin lên ông giảng

Nếu ở Bắc-hà đã hết «buổi to» thì xin mời ông mau mau vào Nam-kỳ... Nhưng ông có vào thì phải cần thận một chút, vì ở trong này họ thường dấu «buổi to» quý báu của họ dưới một cái nón tây.

Tin cho Dr Lêta

Nếu ngoài ấy «ế» hàng thì còn ngần ngại gì mà chẳng vào Nam. Trong này, nhờ trời bệnh nhiều lắm, nhất là ở làng báo. Đủ cả các thứ bệnh, từ bệnh «chửi» đến bệnh «điên».

Tái bút. — Nhưng ông có đi thì nên học võ tẩu cho khá đã. Vì các ông văn sĩ trong này họ mắc bệnh «tự-ái» quá trầm-trọng. Nếu ông nói trúng căn bệnh họ, họ sẽ trả ơn cho ông bằng những cái «thoi» đích đáng.

Shin

Thuốc lậu

Bệnh lậu ra mủ phải dùng thuốc số 10 (giá 0\$50 1 ve) Lậu TỨC BUỐT, đi đái-rất, nóng tức bàng quang, tiểu tiện vàng, đỏ, đục, dùng thuốc số 4 (giá 0\$50 1 ve) thì dù bệnh nặng tới đâu cũng rất chóng khỏi, khỏi êm dẽm, không hại sinh dục.

ĐẠI LÝ. — SAIGON: Dương văn Vy, 109, D'Espagne. — HAIPHONG: Nam Tân, 82, Bonnal. — NAM-ĐÌNH: Chấn Nam

AI MUỐN LÀM ĐẠI-LÝ

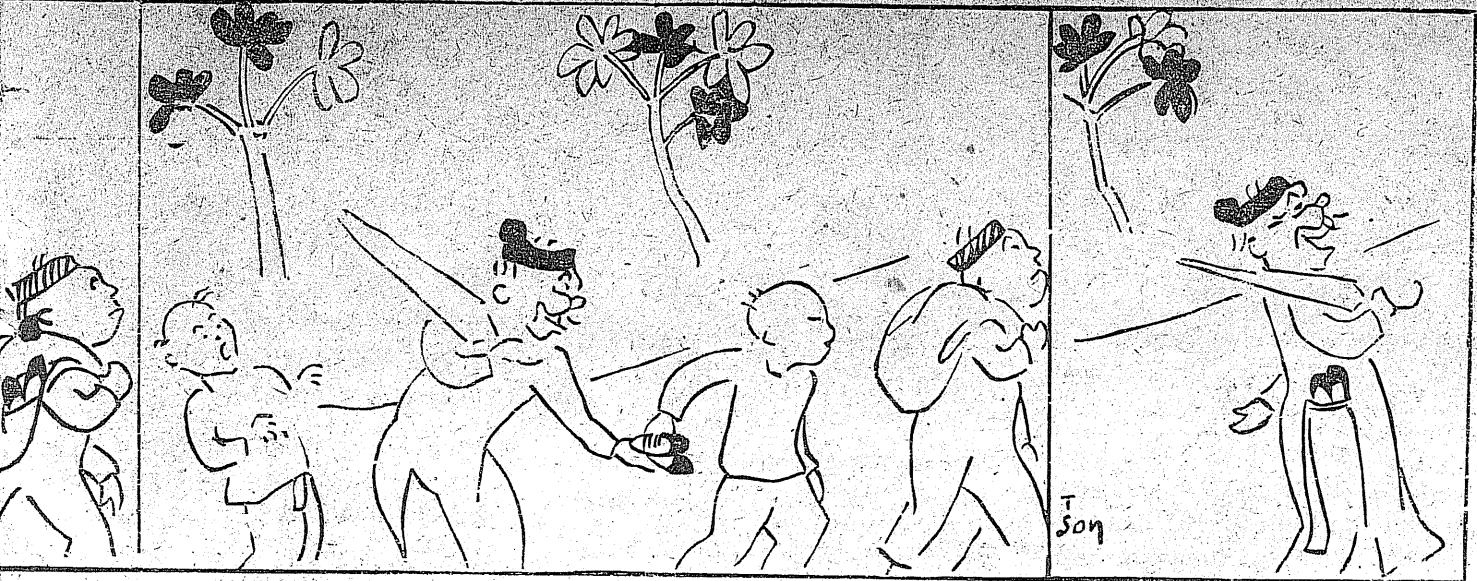
LÝ TOÉT V

(MÁCH THỦ - TƯỚNG HỌ HÍT MẤY MÓN

GIANG MAI (Tim la)

Bệnh giang mai nổi hạch, lên quả soài, rức đầu, rất thịt, đau xương, nổi mào gà, mề đay, hoa khế, phá lở khắp người dùng thuốc giang mai số 18 (giá 1\$00 1 ve) rất mau chóng khỏi; chất thuốc êm dẽm, không công phạt, không hại sinh dục.

Lê-Huy-Phách

giấy đưa

... này cầm lấy.

L T — Minh ra ngô gặp giai !

MỘT CUỘC TRIỂN LÃM KIẾN TRÚC

NGÀY ngày qua các phố hay về chốn thôn quê, hễ bao giờ chúng tôi trông thấy những nếp nhà lổ-lăng, loè-loẹt hay lụp xụp, tối tăm thì chúng tôi lại phải nghĩ đến sự ích lợi của khoa kiến trúc...

Trong báo Phong-hóa, chúng tôi đã nhiều lần nói đến sự ích lợi, hơn nữa sự cần-thiết đó. Chúng tôi lại được nhà kiến trúc có tài là ông Nguyễn-cao-Luyện sẵn lòng giúp chúng tôi về sự phổ thông trong dân gian những kiểu nhà vừa rẻ tiền, vừa hợp vệ sinh. Người ta muốn rõ khoa triết học gì ra mà bàn về sự sống của nhân loại mặc lòng, nhưng cái áo mặc không ra hồn, cái nhà ở không ra hồn, đó vẫn là biểu hiện sự kém hèn của một dân tộc. Đời người là đời người, chứ không có riêng đời vật chất cũng như không có riêng đời tinh thần.

Chúng tôi đem theo những tư tưởng ấy khi bước chân vào phòng bày các kiểu nhà bày ở trường Mỹ thuật. Nhưng xin thú thật, chúng tôi không ước ao gì được gặp ở đây những kiểu nhà nhỏ về cho hạng người ít tiền, vì chúng tôi vẫn biết, các nhà kiến trúc khi thì ra phải chọn những kiểu khó để phô được hết tài mình với hội đồng chấm thi.

Vì thế, chúng tôi vui sướng biết bao khi được ngắm cái kiểu nhà chiếm số đầu kỳ thi ra năm nay của ông Vũ-đức-Diên. Chắc ông Diên cũng có một ý tưởng như chúng tôi : cho những nhà lụp xụp, ăng nhăng họ dựng ở thôn phố là chường mắt, nên ông muốn ai ai cũng có

thể và cũng nên làm nhà ra hồn nhà mà ở.

Thực vậy, dãy nhà mà ông Diên định dựng trên một khu đất phố Sinh-từ, chúng ta ai ai cũng có thể có được một cái, quý hồ hai người chung nhau mỗi người 3.500\$ mà thôi, vì mỗi nếp nhà chia ra hai chủ ở, chỉ phí tốn có 7.000\$ tất cả. Dãy nhà ấy tuy gần cùng một kiểu, nhưng mỗi hướng đông, tây, nam, bắc, ông Diên lại thay đổi đi ít nhiều cho ta đủ muốn làm nhà quay hướng nào, sự ở của ta cũng sẽ được hợp vệ sinh, có đủ gió mát và ánh sáng.

Sự ích lợi của kiểu nhà ấy đã rõ rệt. Những người có tiền làm nhà cho thuê, những người có tiền muốn làm nhà trong thành phố để ở nên đến xin ông Diên kiểu nhà của ông về mà dùng, vì ông có ngỏ lời với chúng tôi rằng, ai xin ông cũng biểu không, quý hồ ông được trông thấy hiện thực cái kiểu nhà của ông là ông vui lòng rồi.

Ngoài kiểu nhà được nhất, các kiểu nhà khác cũng đều đáng khen cả. Xin thứ tự liệt ra sau đây :

1. Kiểu một dãy nhà rẻ tiền ở khu đất phố Sinh-từ của ông Vũ-đức-Diên.
2. Xưởng làm đồ gốm, đồ sứ của ông Đoàn-văn-Minh.
3. Dinh một ông huyện tàn thời của ông Phạm-quang-Bình.
4. Một nhà hộ sinh của ông Đỗ-đức-Trung.
5. Hành-cung dựng ở Bắc-kỳ của ông Đào-trọng-Cương.
6. Nhà nghỉ mát của một ông đại phú ở Tam-đảo của ông Nguyễn-bá-Chi.
7. Nhà một viên luật sư của ông Đoàn Ngọ.

Nhị Linh

HOA GIẤY trong lọ văn

ĐÔNG-PHƯƠNG số 1, trong bài « Khóc thong reo » của Lan-khai và Minh-Tuynh :

I. Cứ mỗi giờ qua, nàng thấy chồng nàng, người chồng tài hoa lỗi lạc mất đã ba năm trời nay, xa nàng thêm biết chừng nào, tuy sự cách xa ấy có lẽ, ngay từ hôm Phan chết, đã là một cái thiên cổ.

Than ôi ! cái chết !... Cái chết tàn phá hết thảy, tàn phá đến cả những mối tình vĩnh viễn nhất của lòng người. Ba năm nay, cái chết rầy vò Thu kẻ đã cực niềm vậy.

Thực là một đoạn văn « lỗi lạc » của hai đấng « tài hoa ». Lắt léo quanh co đến hay. Quả không phải lối văn thẳng như ruột ngựa mà ngài Lan-khai vẫn ghét cay, ghét độc.

Nhưng này, hai ngài tác giả, tôi tưởng sự cách xa ấy (nghĩa nôm na là chết) là « một cái (!) thiên cổ » hẳn đi rồi, sao lại còn « có lẽ đã là một cái thiên cổ » ?

Cũng như cái thiên cổ đỏ, cái tình vĩnh viễn sao nó đã vĩnh viễn lại còn, lồi thoi quá, vĩnh viễn nhất (le plus éternel). Ý chừng hai ngài muốn có cái vĩnh viễn nhì, vĩnh viễn ba nữa chăng ?

Sau cái thiên cổ, sau cái vĩnh viễn nhất lại đến từng cái Chết (với chữ C hoa). Cái Chết với chữ C hoa nó rầy vò Thu ở đầu thế, ở dương gia n hay ở âm phủ, mà sao nó lại rầy vò đến cực niềm được ?

II. Thu nhìn chăm chăm hàng giờ ngọn lửa ngùn ngụt cháy những đoạn củi khô, có lẽ vì nó giống hệt mối sâu hun đốt lòng nàng khô héo.

Ngọn lửa mà giống hệt mối sâu ?

ĐÔNG-PHÁP số 2783, trong bài Cô Nguyễn-thị-Kiểm luận về chế độ đa thê :

Một đại biểu của phụ-nữ tân tiến Việt-Nam tam rồi chốn phòng khuê, « cá gan » mang tiếng oanh thoả thể ra rung động trước công chúng, hần như đã xóa bỏ cái nề nề, then thùng.

Cô Kiểm có tam rồi đầu, có rồi mui đây, vì cô là một bình-bút kiêm diễn thuyết gia của báo P.N.T.V. kia mà. Vậy, như thế đã lấy gì làm cá gan.

Còn bảo « mang tiếng oanh thoả thể ra rung động... » có lẽ khí quá. Nổi tiếng oanh thoả thể thì đúng, vì tiếng oanh ấy. Nhất dao Cạo đã được nghe, hay đúng hơn, đã được trông thấy nó mấp máy ở cặp môi cô Kiểm. Nhưng « rung động » (rung động như tiếng sấm ? hay như tiếng đập thùng ?) thì quả nó không rung động.

NGO - BÁO số 2151, trong truyện « Sáng hôm sau » :

I. Long chỉ muốn mọc cánh bay nhanh về túp lều đang bị lung lay trước gió như gần đỡ xụp mà ở dưới vẫn ăn cái sinh thú của Long.

Viết được đến thế, tác giả kể cũng đã mất công phu tìm chữ. « Ở dưới vẫn ăn cái sinh thú » thì lý thú thật !

2. Hình ảnh Hạnh luôn luôn hiện ra. Sao ông học hặc hẳn học hành học hình ảnh Hạnh hoài thế hở ?

3. Long xúc nhớ đến vợ vừa đòi, vừa ốm đang mong đợi mà Long chẳng kiếm được một con tôm nhỏ, hay một dúm gạo đem về cho vợ lót lòng.

Long đi đánh cá, mà lúc bấy giờ đêm lại đã khuya, thì nói chẳng kiếm được một con tôm nhỏ còn có thể có lý, chứ kiếm sao được một dúm gạo ở bể.

4. Trên giường, Hạnh đang trở mình, phát ra những tiếng thở dài như nhắc cho Long nghe những cái hèn yếu của Long, một dân chài lưới vạm vỡ mới ngoài ba mươi tuổi.

Văn mà viết « hờ hớn » được đến thế kẻ cũng đã tài ! Ấy là chưa nói đến những chữ bóng bẩy như : phát ra những tiếng thở dài, nghe cái hèn yếu...

NHẤT-ĐAO-CẠO

PHONG-HOA

TOÀ SOẠN VÀ THỊ SỰ :
80, Bd GRAND BOUDDHA, HANOI
TEL. N° 874

GIÁ BÁO :

	Sáu tháng	Một năm
Trong nước	1\$60	3\$00
Ngoài quốc	3.50	6.50

MỖI SỐ : 7 xu

Mua báo kể từ 1 và 15 và phải trả tiền trước. Ngân phiếu xin gửi về:
M. Nguyễn-trường-Tam
Directeur du Phong-Hóa

à HITLER

THUỐC TRỪ BỆNH HOA-LIẾU RẤT THẦN HIỆU)

TUYẾT TRÙNG LẬU, GIANG MAI

Sau khi khỏi bệnh lậu hay giang mai thấy: tiểu tiện vàng đục, vẩn, mờ mắt, ù tai, rất thối, tóc rụng, thân thể đau mỏi, dùng thuốc này khỏi rứt nọc. (Giá 0\$60 1 ve).

12, Route Sinh-Tu - HANOI

ợi, 202, Maréchal Foch. — VINH: Sinh Huy, 59, Rue de la Gare. — LOUANG PRABANG: Havan freres, Rue Mouchot.

VIỆT THƯ THƯƠNG-LƯỢNG

Khí hư

Mắc bệnh KHÍ HƯ thấy: cửa mình ra chất nhờn, buồn mỗi chân tay, đau mỗi thân thể, tiểu tiện vàng, đục, chóng mặt, rức đầu, đau bụng nổi hèn, kinh không điều v.v., dùng thuốc “Đoạn căn khí hư”, thì các bệnh sẽ tiêu tán đi hết. (Giá 1\$00 1 lọ).

Chưa quyết.

của Nhất Linh

I

MỘT buổi trưa chủ nhật, về mùa đông. Trong gian phòng ấm áp, bốn người ngồi quây-quần bên lò sưởi đỏ rực. Ngoài nhà, mưa bụi xuống mờ mờ như sương sa làm nhòa mấy giấy phở văng. Hai gốc hoàng-lan bên cạnh cửa sổ đứng rũ rượi, cành lá ướt át.

Bỗng có tiếng trẻ con rao báo ngoài phố. Cô giáo Thảo nhìn ra vườn hỏi chồng là ông giáo Lâm:

- Cậu đã mua báo hôm nay chưa?
- Mua rồi.
- Thế họ có đăng tin gì thêm không?
- Không.

Thảo quay về phía một cô thiếu-nữ ngồi ở ghế đệm dài rồi hỏi:

— Thế nào, chị Loan đã biết tin cô Minh-Nguyệt tự tử chưa.

Loan đáp:

— Tôi biết rồi, biết trước khi họ đăng báo, vì tôi có quen cô ta. Khốn nạn, việc quái gì mà phải tự tử. Mẹ chồng ác thì về nhà bố mẹ mà ở, tội gì rước khổ vào thân mà rồi đến nỗi tự tử.

Thảo nhìn bạn mỉm cười:

— Chị nói dễ quá. Còn chồng, còn con.

Loan ngắt lời:

— Cô ấy chưa có con.

— Vâng, thì cô ấy chưa có con.

Nhưng còn chồng... Con gái đã bỏ chồng thì mất cả một đời rồi còn gì. Mẹ chồng ghét, chồng bệnh mẹ đuổi đi, cô Minh-Nguyệt cho đời mình là hết hy vọng.

Loan nói:

— Sao lại vì thế mà hết hy vọng được? Mẹ chồng ác thì đi chỗ khác mà ở, chồng ghét thì lại càng nên đi lắm. Khổ là vì cứ tưởng mình là thân con gái thì phải lấy gia đình chồng làm gia đình mình, nếu mất gia đình ấy là đời mình bỏ đi. Sao lại thế được. Mình sống, muốn sống thì không thể một mình mình sống được sao, nếu cái gia đình kia không cho mình sung sướng. Sao đàn ông họ bỏ vợ này lấy vợ khác, lại là sự thường.

Thảo thấy bạn nói có vẻ giận dữ, mỉm cười đáp:

— Chị đã biết ở xã hội mình, lấy chồng là lấy cả gia đình nhà chồng. Nếu không muốn thế thì chỉ có một cách là không lấy chồng nữa hay là chọn người nào không có gia đình mà lấy.

Rồi nghĩ đến việc riêng của Loan, thấy Loan hiện đương bị bố mẹ ép lấy một người mà Loan không thuận, Thảo liền ôn tồn nói tiếp:

— Nhưng nào mình có được tự ý kén chọn đâu mà bảo kén chọn.

Từ nãy đến giờ, Dũng ngồi sát lò sưởi, loay hoay xếp lại mấy thanh củi, không nói một câu. Thấy hai cô bạn bàn bạc về một câu truyện đã cũ kỹ, liền quay lại nói:

— Truyện gia đình bao giờ cũng rắc rối: nào tự do kết hôn, nam nữ bình quyền, mẹ chồng nàng dâu, bao nhiêu thứ lòi thòi, muốn yên ổn thì đừng nghĩ đến nữa.

Thảo đáp:

— Anh thì anh cần gì gia đình mà bảo nghĩ đến. Còn chị Loan nay mai, lấy chồng, chị ấy không đề tâm sao được.

Rồi nàng mỉm cười tinh nghịch:

— Chỉ trừ ra, khi nào chị Loan lấy được người chồng không có gia đình như anh.

Câu nói đùa làm cho Loan buồn rầu cúi mặt, nghĩ đến việc nhân duyên của mình. Nàng bị cha mẹ ép phải lấy Thân, một người bạn học nhỏ của nàng, con một nhà giàu ở ấp Thái-hà. Việc này nàng thấy cha mẹ

nàng nói đến từ hồi nàng mới để tóc. Hai nhà trong mười năm trời nay vẫn đi lại thân mật, hai bên cha mẹ đã đính ước cho Thân và Loan lấy nhau. Loan vẫn định ninh không chịu, không phải là Loan chê gì Thân, vì thân đối với nàng chỉ là một người quen, nàng không yêu mà cũng không ghét. Nhà Thân lại giàu, Loan chắc chắn rằng khi về nhà chồng sẽ được sung sướng, an nhàn. Nhưng chỉ vì Loan càng ngày càng thấy cái tình của mình đốt với Dũng không phải chỉ là cái tình bè bạn như trước kia. Nàng yêu Dũng và cái hy vọng của nàng lúc đó là được làm vợ Dũng. Tuy định bụng không chịu lấy Thân, nhưng nàng cũng bằng lo lắng, vì nàng biết cha mẹ nàng đã quá quyết về việc đó. Nếu nàng cưỡng tất có sự rắc rối trong gia đình.

Thảo nói:

— Chị Loan nghĩ ngợi gì mà ngồi thừ ra thế kia. Hay là nghĩ đến đường chồng con sau này đây?

Loan mỉm cười, rồi muốn giấu ý nghĩ riêng, nàng ngồi ngay người, hai tay để vào lòng, mặt nghiêm trang nhìn thẳng, bắt chước dáng điệu một cô dâu ngoan-ngoãn, thỏ thẻ nói:

— Cha mẹ đặt đâu, con xin ngồi đấy.

Thảo cười bảo:

— Còn cô rồi lại không thế à?

Loan nói:

— Em không lấy chồng...

— Không lấy chồng thì làm gì?

Loan đưa mắt nhìn Dũng đáp:

— Thế anh Dũng thì sao?

— Anh Dũng khác... Có phải không, anh Dũng?

Dũng thần thờ đáp lại:

— Phải, tôi thì đâu dám nghĩ đến đường vợ con. Không cửa, không nhà, nay đây, mai đó, chính thân tôi, tôi cũng không biết sau này ra làm sao nữa là... Tôi chỉ có bạn chứ không có gia đình nào cả.

Dũng đưa mắt nhìn vợ chồng ông giáo như cảm ơn hai người bấy lâu đã không sợ gì lời dị-nghị của thiên hạ, sẵn lòng để chàng đi lại và lúc nào cũng âu yếm coi chàng như một người em nhỏ đáng thương vì đã bị nhà và họ hàng ruồng bỏ.

Ông giáo Lâm dựa vào cầu của Dũng bảo đùa vợ:

— Đấy, mợ xem sống như anh Dũng mới là đang sống. Không vợ, không con, thênh thang tự do. Tôi thì có đi đâu một tí, mợ đã kêu la ầm trời đất. Cả ngày chỉ ro rọ ngồi đánh bóng tú chè, đánh đồng. Cái đời vô vị, tẻ ngắt...

Mọi người cười ồ, Thảo nói tiếp câu của chồng:

— Nhưng mà yên thân.

Loan thoáng nghĩ đến hai cảnh đời trái ngược nhau: một cảnh đời yên tĩnh, ngày nọ trôi theo ngày kia như giòng sông êm đềm chảy, nhàn nài sống trong sự phục tòng cô lệ như mọi người con gái khác và một cảnh đời rộn rịp, khoáng đạt, siêu thoát, ra hẳn ngoài lẽ lối thường.

Loan nhìn Dũng, ngắm nghía vẻ mặt cương quyết, rắn rỏi của bạn, nghĩ thầm:

— Học thức mình không kém gì Dũng, sao lại không thể như Dũng sống một đời tự lập, cường tráng, can chi cứ quanh quẩn trong vòng gia đình, yếu ớt sống một cái đời nương dựa vào người khác để quanh năm phải kinh địch với những sự cớ hủ mà cái học thức của mình bắt mình ghét bỏ. Mình phải tạo ra một hoàn cảnh hợp với quan niệm mới của mình.

OMNIUM Indochinois

5, Boulevard BOBILLOT, 5
HANOI

Nhà chuyên môn đóng
xe-tay đã kinh-
nghiệm trong 25 năm.
Các ngài nên coi chừng
những xe rẻ tiền!!!

HIỆU THUỐC TÂY HÀNG GAI

PHARMACIE de HANOI - 13, Rue du Chanvre, 13

HOÀNG-MỘNG-GIÁC VÀ NGUYỄN-HẠC-HẢI

BẢO-CHẾ HÀNG NHẤT TRƯỜNG ĐẠI-HỌC PARIS

Chính chủ-nhân tiếp khách và trông nom chế các đơn thuốc cần thận

CÓ BÁN: Rượu bổ Vin Tonique Alexandra 1\$95

Dũng chợt thấy Loan nhìn mình đắm đắm không chớp, có ý ngượng, quay lại với điều thuốc, gấp than hồng châm hút, rồi uể-oải đứng dậy xin phép về nhà.

Thảo nhìn ra cửa sổ :

— Trời vẫn còn mưa. Chủ nhật nhàn rồi hãy ngồi chơi ít lâu nữa.

Rồi âu yếm như chị nói với em, Thảo ân cần hỏi :

— Thế nào anh Dũng giận nhà chưa ?

— Tôi vừa giận xong, hôm nào thông thả mời anh chị và cô Loan lại chơi. Tôi xin xuống bếp đun nước lấy. Có thể mới quý.

Thấy bộ quần áo của Dũng đã cũ kỹ, đã bạc màu, nghĩ đến cái cảnh nghèo của Dũng, sống cô độc trong một gian nhà trọ, không thân thích, không đầy tớ, Loan bồi ngùi thương hại, hai con mắt dịu dàng nhìn Dũng, nói nửa đùa nửa thật :

— Anh Dũng có cần người hầu hạ thì đã có em. Em lấy rẻ mỗi tháng năm hào công thôi...

Câu nói đùa có ngụ ý không được tự nhiên làm cho Dũng ngượng ngùng, gượng cười bắt tay ông giáo, cúi đầu chào Thảo và Loan rồi cầm mũ, mở cửa đi ra ngoài mưa gió.

Ba người đứng lặng nhìn theo. Một cơn gió lạnh ở ngoài tạt vào phòng làm lay động mấy bức tranh treo ở tường.

Ông giáo Lâm, mở cửa sang bên buồng ngủ; trong phòng chỉ còn Loan và Thảo. Loan lại ngồi ở cái ghế của Dũng ngồi lúc nãy, mắt mơ mòng nhìn lửa cháy. Một lát nàng sẽ gọi :

— Chị giáo lại gần đây cho ấm.

Hai người ngồi yên lặng, cùng nghĩ đến Dũng. Một lát sau, Thảo chép miệng nói :

— Chỉ có thấy anh Dũng khác trước nhiều không ? Anh ấy còn buồn... chưa quên hẳn. Tội nghiệp !

Loan hỏi :

— Có phải chỉ định nói đến việc anh ấy bị ông cụ, bà cụ từ phải không ? Nhưng lỗi đâu ở anh ấy ? Ông cụ bà cụ muốn cho con thành một anh trưởng giả, ngờ đâu lại thấy con làm những việc quá ư táo bạo. Những việc đó đáng khen, nhưng chỉ vì sợ lụy đến mình và đến nhà mình mà ông cụ bà cụ, cụ, nỡ từ anh ấy. Lúc thường muốn có quyền đối với con, lúc biến lại sợ trách nhiệm. Anh Dũng thực không phải là người còn bất hiếu.

Thảo mỉm cười hỏi :

— Ấy ta thì cứ cho trái lời cha mẹ là bất hiếu.

Loan quả quyết đáp :

— Ngày xưa thế, bây giờ không thế nữa. Nhưng tôi chắc anh Dũng không phải buồn vì mang tiếng là một người con bất hiếu, hay buồn vì phải nghèo khổ, anh Dũng buồn vì có một ông bố... nhát gan.

Thảo mở to mắt nhìn Loan :

— Chị táo bạo lạ. Nhiệm những tư tưởng quá ư mới.

Loan buồn rầu bảo bạn :

— Tôi cũng nhận thấy như vậy, nhưng biết làm thế nào. Không thể mỗi chốc mà đổi được hết cả tư tưởng mình đi được. Tôi biết là rồi tôi cũng sẽ gặp những cảnh ấy.

Loan cúi đầu, trong lòng bối rối, lo sợ cho tương lai mù mịt. Ngẫm nghĩ một lát, nàng kéo ghế gần lại bạn, se sẽ kể lể :

— Em lo sợ cho việc nhân duyên của em lắm. Chị chắc biết, nếu em không đổi được tình đi, thì không thể làm dâu nhà nào được cả. Vậy chỗ chị em, em không giấu-diếm, chị hẳn biết cái tình của em đối với anh Dũng.

Thảo gạt, rồi bảo Loan :

— Nhưng anh ấy chỉ là người bạn tốt mà thôi. Dẫu anh ấy có hiểu chị đi nữa, hiện giờ anh ấy cũng không thể nghĩ đến việc lập gia đình được. Chị chắc đã biết vì cớ gì.

Loan thông thả đáp :

— Em sẽ đợi.

Thảo nhìn Loan ái-ngại :

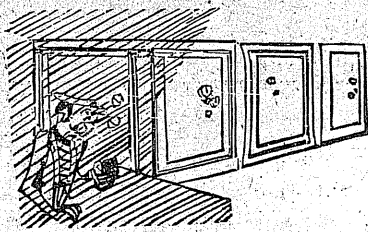
— Nhưng chị đợi đến bao giờ, mà biết có đợi được không ?

(còn nữa)

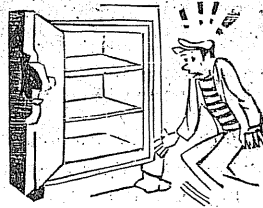
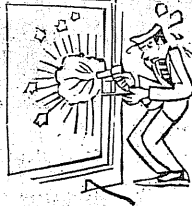
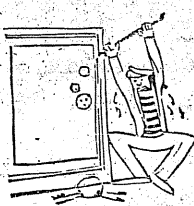
Nhất-Linh

NỤ CƯ'ÒI NU'ỚC NGOÀI

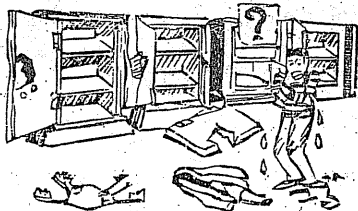
KÊ TRỘM THẤT VỌNG

...Bỏ chưa. Bao nhiêu là két bạc.

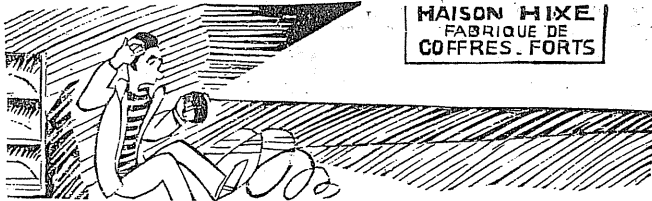

...Hừ ! Két này rỗng
Ta đục két khác !

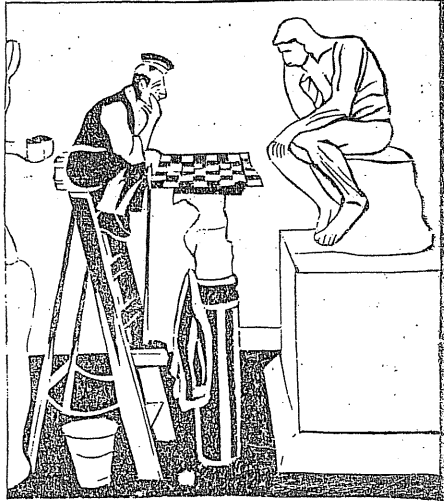
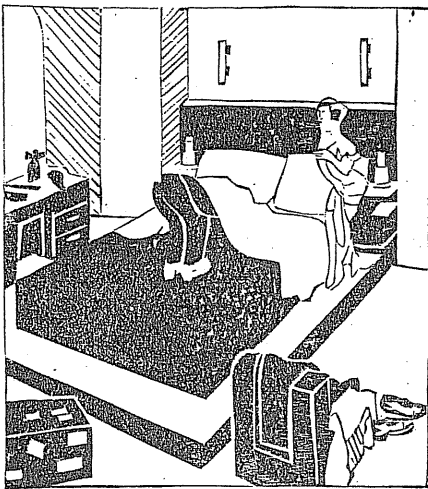
...Hừ ! lại rỗng nữa ! À,
hiều rồi. Thằng chủ nhà
lầu cá thật. Nó có 4 cái két,
nhưng chỉ để tiền trong 1
cái thôi, để đánh lừa.

...Két nào cũng rỗng cả.
Thế thì tiền nó để đâu ?

MAISON HIXE
FABRIQUE DE
COFFRES FORTS

...Thôi ! Công toi rồi ! mình vào trộm một nhà bán tủ két.

Người thợ chụp ảnh đang trí đi ngủ. Người coi nhà bảo-tàng các pho tượng.

— Thế nào ! đến lượt bác, đi đi chứ !

GIỚI THIỆU THUỐC LẬU, GIANG

Xin giới thiệu với các ngài, từ trước tới nay mới có một thứ thuốc Lậu, Giang ra đời thực hay. Uống vào chóng khỏi và khỏi chắc chắn, không hại sinh dục, làm việc như thường. Nhẹ 2, 3, 10, nặng 6, 8 10.

Thuốc ấy đã phân phát tại nhà thí nghiệm, đã thí nghiệm cho nhiều người, kết quả mỹ mãn. Đã nhận được nhiều thư cảm ơn rút có giá trị.

Vậy xin giới thiệu với các ngài, từ nay sẽ khỏi bị tiền mất tật mang

Thuốc Lậu mới phải hoặc đã lâu, tự đau rức, buốt tức 0\$50

Thuốc Giang-mai, bất cứ cũ-dinh thiên-pháo, mè-day, mào-gà, hoa khế 1.00

Thuốc tiết nọc và bồi bổ nguyên khí, kiên tinh bổ thận cho những người sau khi khỏi bệnh Lậu, Giang 1.50

Bán tại nhà thuốc : **THƯỢNG-ĐỨC**, N° 27, Rue de la Mission (phố Nhà Chung) HANOI

Ở xa muốn dùng, viết thư về, sẽ có thuốc gửi «linh hóa giao ngân» đến tận nơi ngay.

PHÒNG THĂM BỆNH

BÁC SỸ: NGUYỄN-HÀI
6, RUE COLOMB, 6 (góc ngõ Nam - Ngự)
Téléphone 410

TIẾP KHÁCH

Sáng từ 8 giờ đến 11 giờ
Chiều từ 3 giờ đến 5 giờ

CÓ ĐI THĂM BỆNH NGOÀI PHỐ

Những việc chính cần biết trong tuần lễ

Trường thể-dục sắp lập thành Hội thể dục

Hanoi — Ông Nguyễn qui Toàn đã đồng ý với ban quản trị trường thể dục ký bản điều lệ lập. Trường thể dục Hanoi thành Hội thể dục Bắc-kỳ (Société d'éducation physique du Tonkin — S.E.P.T.O.)

Điều lệ hội đã được quan Thống sứ duyệt y.

Trường dạy ướp chè sen

Hà-giang — Vì Hà-giang có nhiều thứ chè ngon, mà ít người biết đến, vì cách ủ còn vụng, nên quan Công sứ đã cho lập một trường dạy ướp chè ở đồn điền Gardio, cách tỉnh lỵ một cây số.

Hiện đã có mười thiếu niên mán theo học vì dân mán trồng được nhiều chè.

Học sinh được nuôi cơm và được lương.

Quanh việc bội tín của viên quản lý văn khố Durban

Haiphong — Những việc bội tín 1.600p của ông Gouzin và 12.500p của người khách Wa-On và của nhà Van Sang sẽ sử tại tòa Trưng trị Haiphong ngày 24 Nov. còn những việc biên thủ giấy tờ của công, tiền công quỹ, bội tín của phòng văn khố Mỹ-tho và bội tín tiền nong của hiệu buôn Foc-sinh-tai sẽ sử vào tháng ba năm 1935.

Tin thêm về nạn bão lụt miền miền Trung-kỳ

Hà-tĩnh — Giữa thành phố, mực nước lên đến ngót một thước tây.

Về vùng quê, nhà cửa, người và trâu, bò bị trôi rạt rất nhiều.

Quan Công sứ cho thuyền đi vớt được nhiều người bị trôi.

Vì đường giao thông hư hỏng nên chưa biết rõ số thiệt hại là bao nhiêu, chỉ biết tại hai rất nhiều, vì riêng huyện Cẩm-lộc đã có đến 200 người chết.

Phát trần cho dân bị nạn bão lụt

Hà-Tĩnh — Quan Công sứ đã gửi giấy ra tòa Khám xin trần cấp cho dân Hà-tĩnh bốn vạn đồng và cho ra Vinh lấy 500 bao gạo.

Việc cứu trần định như sau này:

Nhà có người thiệt mạng và nhà trôi

2\$ nhà không có người thiệt mạng mà nhà trôi: 0\$50. Còn các người khác thì đều được lĩnh gạo.

Nhân dịp lễ Vạn-thọ, bốn ngàn học sinh diễu trước Đại-cung môn

Huế — Nhân dịp lễ Vạn-thọ năm nay có trên bốn nghìn nam, nữ học sinh và 50 hướng-đạo quân cầm quốc-kỳ vào Đại-nội hát chúc mừng đức Kim-thượng và đi diễu trước Đại-cung môn.

Tiêu-hội-nghị phản đối việc yêu cầu phá giá đồng bạc

Hội đồng kinh tế và tài chính Pháp có gửi lên quan Thống sứ một bức thư tán thành việc giữ giá đồng bạc, đại ý như sau này:

Chỗ chênh lệch cần phải giải quyết trong nền kinh tế không phải ở việc phá giá đồng bạc, mà ở sự dung hợp vật giá quá cao của xứ này với giá hàng cùng giống như hàng mình của các nước láng giềng. Muốn thế, phải làm cho gạo xuất sản được nhiều — cho được bán một

giá hạ — và cần phải giảm giá tất cả các vật phẩm khác để đủ sức cạnh tranh với hàng nước ngoài.

Xử lại thẻ lệ đánh thuế ô-tô

Saigon — Quan Toàn-quyền vừa ký một đạo nghị định lập một hội đồng để xem xét việc sửa đổi thẻ lệ đánh thuế ô-tô theo nghị-dịnh ngày 28.11.33 và 4.7.34.

Ủy-ban sẽ họp tại Saigon vào tháng Décembre.

Ở Saigon sẽ có đội nữ khán-hộ để cứu người bị nạn ô-tô

Saigon — Hội đồng thập tự đã định tổ chức những đội nữ khán-hộ, có xấp xỉ các vật-liệu, chia làm ba tốp để đi cứu những người bị nạn ô-tô.

Ban trị-sự hội ô-tô đã cổ động hội viên cho hội đồng thập tự mượn ô-tô để chở nữ khán hộ đến chỗ xảy ra tai nạn.

TIN PHÁP

Nội-các Doumergue đề

Paris 8-11. — Tổng-thống Doumergue định sửa đổi hiến-pháp. Hiến-pháp mới sẽ

mở rộng quyền cho chánh-phủ, nhưng trái lại, thu hẹp quyền nghị-viên. Không chịu hợp tác chính sách đó, bốn trong sáu quan Tổng-trưởng của đảng Cấp tiến: Herriot, Queille, Bertrand và Berthod xin từ chức. Toàn thể Nội-các cũng từ chức theo.

Nội các Flandin thành-lập

Paris 9-11. — Ông Flandin, Tổng-trưởng bộ Công-vụ trong Nội-các Doumergue, thuộc đảng Trung-ương cộng-hòa, đã lập xong Nội-các mới như sau này:

M.M. Flandin	Tổng-lý
Herriot, Marin	Quốc-vụ
Laval	Ngoại-giao
Pernot	Tư-pháp
Thống soái Maurin	Lục-quân
» Denain	Không-quân
Piéttri	Hải-quân
Geismain Martin	Tài-chánh
Rollin	Thuộc-địa

Hội nghị kinh tế thuộc địa

Paris — Hội nghị kinh tế thuộc-địa sẽ họp tại Paris ngày 3.12 và lấy tên là « Conférence de la France métropolitaine et de la France d'Outre mer ». Ngoài các đại biểu của các thuộc địa về các giới thương-mại và công nghệ ở chánh quốc, và các đại biểu của tất cả các thuộc địa, hội nghị sẽ triệu tập cả các hội viên tại Thượng hội đồng thuộc địa.

TIN TRUNG HOA

T.G.Thạch phái Hà ứng Khám đi tiêu công

T.G.Thạch quyết trong một thời hạn rất ngắn dẹp tan quân cộng sản ở Phúc-kiến, đã giao cho đồng lộ quân hoàn toàn chịu trách nhiệm về việc này.

Vừa rồi, Tướng lại cử đại tướng Hà ứng Khám đến Phúc-kiến chỉ huy việc tiêu cộng.

Mông-cổ không chịu hợp tác với Mãn châu

Vừa rồi có hai vạn quân Mông-cổ ở biên cảnh Nhiệt hà vây đánh những người Nhật, phản đối việc đề xướng đem xứ Mông cổ hợp tỉnh với nước Mãn châu.

Quân Nhiệt-hà đã phái máy bay đến đó ném tạc đạn và bắn súng cối say xuống — cư dân nhiều người chết và bị thương.

CINÉMA PALACE

Le Meilleur Spectacle de Hanoi

TUẦN LỄ NÀY

Chiếu lịch:

PRIMEROSE

Madeleine Renaud-Marguerite Moreno và Henri Follan sắm vai chính. Một thiên tình sử rất cảm động. Nhiều đoạn éo le khe khát xem rất thương tâm. Xin lại xem ngay kéo hết.

Rap Palace sắp chiếu một phim rất lạ:

L'HOMME INVISIBLE

CINÉMA OLYMPIA

Từ thứ sáu 16 đến thứ năm 22 Novembre 1934

Chiếu phim:

SA MEILLERE CLIENTE

Những tài tử Elvire Popesco - André Lefaur - René Efèvre Prince và Kerny sắm vai chính. Phim này vui suốt từ đầu đến cuối. ai xem cũng phải vừa lòng. Xin chờ bỏ qua.

Hội Vạn-Quốc Tiết-Kiệm

Hội tư dưới quyền kiểm duyệt của nhà nước về cách tính toán để góp tiền cho thành vốn ở bên Pháp và bên Algérie cùng dưới quyền kiểm soát của Phủ Toàn-quyền Đông-pháp

Vốn của hội đã nộp đủ cả rồi là: 1.000.000 lượng bạc Thượng-Hải và 8.000.000 francs

XỔ SỐ HỒI VỐN CHO PHIẾU TIẾT-KIỆM

Mở ngày 29 Octobre. 1934

Chủ tọa: Ông Soulet Tổng-Lý nhà Pháp-Hoa ngân-hàng ở tại Saigon
Dự kiến: Các ông Nguyễn-văn-Hao và Bùi-văn-Nam cùng quan Thanh-Tra đương quyền kiểm-soát của các hội tư bản.

Cách thức số 2 - Bộ số 1176		
1176	Ông Pierre Securin ở Saigon, mới góp được 560 \$ 00, nay được lĩnh về.	\$ 1.000, 00
5277	— Nguyễn văn Sĩ ở Saigon, mới góp được 240 \$ 00, nay được lĩnh về.	1.000, 00
7782	— Phạm xuân Thịnh ở Hanoi, mới góp được 76 \$ 00 nay được lĩnh về.	500, 00
11266	— Nguyễn thời Su ở Cantho mới góp được 60 \$ 00, nay được lĩnh về.	500, 00
9408	— Chu năng Thuận ở Hanoi, mới góp được 34 \$ 00, nay được lĩnh về.	250, 00
Cách thức số 3 - Bộ số 417		
9	Ông Lê viết Hanh ở Saigon, mới góp được 832 \$ 00, nay được lĩnh về.	1.000, 00
2418	— Jean Hing ở Huế, mới góp được 22 \$ 00, nay được lĩnh về.	125, 00
Cách thức số 3 — Số số chia tiền lợi		
Số tiền chia là: 425\$20		
998	Ông Nerac Yves ở Kratie	106, 30
999	—	106, 30
1000	—	106, 30
1009	Ông Nguyễn văn Mang ở Tourane	106, 30
Xổ số hoàn vốn gấp bội cho hạng phiếu số 5		
Phiếu này chưa phát hành		
Xổ số hoàn nguyên vốn — Phiếu số 5 — Bộ số 1202		
11507 A	Mme Đỗ thị An ở nhà ông Phúc ở Hanoi mới góp được 7 \$ 50 nay được lĩnh về.	500, 00
1422 A	Ông Dương văn Liêu ở Travinh mới góp được 5 \$ 00 nay được lĩnh về.	200, 00
7987 A	— Ung Shou Khy ở Kampot mới góp được 5 \$ 00 nay được lĩnh về.	200, 00
Xổ số miễn góp cho hạng phiếu số 5 — Bộ số 1968		
13603	Ông Trương ngọc Sang ở Sadec mới góp được 10 \$ 00 nay đổi lấy một phiếu tất góp là.	1.000, 00
7201 A	— Lê văn Muốn ở Chaudoc mới góp được 12 \$ 00 nay đổi lấy một phiếu tất góp là.	500, 00
6306 A	— Nguyễn văn Bình ở Sadec mới góp được 5 \$ 00 nay đổi lấy một phiếu tất góp là.	200, 00
4271 A	— Lê văn Cho ở Cholon mới góp được 5 \$ 00 nay đổi lấy một phiếu tất góp là.	200, 00

Món tiền hoàn vốn gấp bội cho phiếu số 5 về tháng novembre định là 5000\$00
Kỳ xổ số sau nhằm vào ngày thứ năm 28 novembre.

MAISON NHUAN-OC

ARCHITECTURE

(Avant-Métré et métré définitif)

Mười bảy năm chuyên vẽ kiểu nhà theo luật vệ-sinh thành phố Hanoi. Đã có bốn trăm kiểu nhà của bản-sở vẽ, mà đã xây tại Hanoi và các tỉnh xấp xỉ giá bả

Siège : 168, Rue Lê-Lợi, Hanoi
Succursale: 63, A M Joffre, Thanh-Hoá

Bà lão Nam Phương vợ vua cựa cây me tây ra dáng đợi chờ ai. Các bạn tìm xem đợi chờ ai và ở đâu.

TIN THỂ THAO

— Tổng cục Bắc-kỳ không khinh mạn và đánh lừa công chúng bao giờ: lễ hôm nào tổng cục đăng báo nói có một vài cầu tướng giỏi đá (như Ba già, Trương, Bình chẳng hạn) thì chúng ta biết chắc chắn rằng hôm ấy không có những cầu tướng ấy.

— Ông Từ-Sơn có chân trong ban trị sự tổng cục sắp từ chức, vì ông là người trong ban trị sự, mà vì lỗi thời về việc về cho hai người nhà vào xem, nên bị một người khác cũng trong ban trị sự cự từ nửa mất mặt.

— Có tin rằng cả ban hội đồng tổng cục sắp từ chức, vì không biết làm việc.

— Tổng cuộc có một chính sách rất lạ: là chỉ cốt thu được nhiều tiền vào quỹ, thành thử bắt cả đấu thủ cũng phải

trả tiền vào cửa. Hai cầu tướng giỏi của hội Eclair là Trương và Thái đến bãi đá bóng tí nữa phải nộp tiền mới được vào đá. Muốn có được nhiều tiền — sự muốn đó chính đáng — nhưng một mặt khinh cầu tướng, một mặt khinh khán giả thì tiền ở đâu ra?

— Dân dã có lẽ cả đến ông chánh hội trưởng vào bãi đá bóng cũng phải trả tiền vé. Như thế sẽ lợi cho quỹ được năm hào. Năm hào ấy rồi sẽ dùng để rào cửa vào bãi — vì không rào lại cũng không ai vào kia mà.

— Hội Stade hanoien bị ức nên đã phải xin ra tổng cục. Nhưng xin ra như thế là thất sách. Phải ở lại, ở lại mà hết sức đánh đổ cái ban trị sự không công bình kia đi.

KỶ CHUNG KẾT GIẢI THƯỞNG THÀNH PHỐ

H AI giờ hơn, tôi tới sân vận động Maling. Cuộc đá bóng vừa bắt đầu. Lúc bấy giờ, khán giả cũng chưa lấy gì làm đông cho lắm, lác đác vài chục người trong khán đài lăm bùm và lồm đồm trắng, đen độ vài trăm bệch hạng năm xu. Kể thì so với mọi ngày, được như thế kể cũng đã khá lắm rồi, nhưng ta phải biết hôm nay nhằm ngày hội Đình-chiến, mà cuộc đá bóng giữa hai hội Chóp-nhoáng và Hồng-bàng lại là cuộc chung kết của thành phố Hanoi... Làn không-khi lạnh lùng bao bọc sân cỏ, khiến tôi phải bui ngủ nhờ tới cụ Húckel với những buổi sân đá bóng chật ních không đủ ghế ngồi, không đủ chỗ đứng. Thôi ôi! thời phồn thịnh này còn đâu?

Tôi đương âm thầm-thiền thờ thì phượng âm nhạc nhà binh tới, lính gác kèn nhiều hơn người đi xem. Tôi miễn cưỡng tự an ủi:

— Thế mà hay, vắng người coi, ta càng được nghe nhiều kèn.

Tiếng vỗ tay làm tôi phải quay nhìn ra bãi cỏ.

Đội cầu tướng Bưu-diện (1) vừa « gửi tốc hành » một gói hàng đảm bảo vào cổng thành ông Từ-Sơn. Ô! mà ông Từ-Sơn ở đâu, tôi chẳng thấy? Hỏi ra mới biết ông còn bận đóng vai ông hàn ở nhà Khai-tri tiến-đức. Thì ra ông thích thể thao hơn dạy học, nhưng ông lại thích viết kịch, diễn tuồng hơn thể thao. Ôi! một nhà văn võ kiêm toàn ở đất Hà thành! Chúng ta nên cùng nhau hô lớn: Híp híp pơ rơ! Từ-Sơn!

Nhưng chán quá, mình chưa kịp híp híp pơ rơ ông ta, thì đội bóng Bưu-diện đã híp híp pơ rơ hộ mình, vì họ được Lạc-Long những 5-3, tuy Lạc-Long có mặc áo xanh của hội tuyển như Hồng-Bàng kỷ trước đấu với G. M. R. mặc lòng. Dịp tốt cho tôi nhớ tới câu tục ngữ Pháp: « Cái áo không làm cho ta trở nên thầy tu ». Có lẽ anh

(1) Tin sau cùng: đội Cầu Edepe chứ không phải Bưu-diện. Nhưng đã trượt lắm thì cứ để vậy cho vui. Vả, Bưu-diện hay Edepe hay Canh-nông thì cũng thế thôi.

— Tổng cục đề hội Stade ra cũng thất sách, vì một lẽ rằng hội trưởng hội Stade là ông Hoàng hữu Huy, chủ bút tờ Đông-pháp, tờ báo vẫn ủng hộ cho tổng cục. Kết quả: mất cả những buổi đá bóng người đến xem đông đúc như mọi năm, tiền vào quỹ như nước. Bấy giờ người ta kéo cả ra bãi Stade xem đá bóng không mất tiền.

Yo-Yo

em bên năm xu cũng thuộc câu tục ngữ đó nên họ luôn luôn âm ỹ kêu: « Còi áo-ra! Còi áo hội tuyển ra! » mỗi khi họ thấy cầu tướng bên Lạc-Long đá kém.

Ta nên nhớ rằng đó chỉ mới là đội cầu số 2 của Lạc-Long mà thôi. Chứ đội số 1 chủ nhật trước chẳng hòa với Chóp-nhoáng đó ư? Nhưng ta cũng không nên quên rằng hôm ấy đội cầu Chóp-nhoáng là đội cầu tứ chiếng có đủ các hội dự đấu dùm, vì nổi Trương, Bình, Trạch, Nhân, Sinh vắng mặt (có lẽ họ sợ bị người ta ngăn cản không cho vào bãi như lần trước chẳng?)

Khi quan Thống-sứ đến và âm-nhạc cử bài quốc ca thì ngoài sân cỏ và trong khán-đài đã có kha khá khán giả. Một người bảo tôi: « hôm nay tổng cục thu được hơn năm chục ».

Mấy phút sau bắt đầu cuộc đấu thử hai, cuộc đấu dự giải luận chuyên của thành phố tặng.

Cung may. Cuộc đấu rời rạc thứ nhất đã sắp làm cho tôi ngủ gật.

Cả Hồng-bàng và Chóp-nhoáng đều chơi hay lắm, mỗi bên hay một cách. Bên áo vàng hay lối chơi ở ạt rất đẹp mắt, bên áo lam hay về lối chơi chuyên ngắn rất ăn ý, rất tài.

Đáng phàn nàn cho Hồng-bàng kỷ này đã thiếu Khánh và Hồ-Kê, hai cầu tướng đã lẫy tiếng ở phía bắc Trung-kỳ thị chó, lại gặp phải ba cái máy trả bóng không-lỡ của Chóp-nhoáng: Trương, Biêng và Hựu. Lối chơi dài của Hồng-bàng kể thì mạnh thực, nhưng chỉ hay trong những cuộc đối phượng nặng thế thủ mà thôi.

Đội tiên phong của Chóp-nhoáng đều và khá, nhưng trội nhất thì bao giờ cũng vẫn là Quý, một tay tài tử rất thông minh, rất nhã nhặn trong làng túc cầu... Hề ngấm Quý chơi bóng là tôi phải yêu cái môn thể thao bình dân ấy. Sau Quý, ta nên khen Diêm nhanh, mà lại bình tĩnh gần được như Quý. Còn hữu dục Trạch thì vẫn hay như thường. Mấy quả bóng đá tạt và một quả phạt góc ăn bàn thực tỏ rằng Trạch chẳng kém Viễn G.M.R. và Huân Hồng-bàng một ly nào. Trước khi bị thương, Thái vẫn là « Thái cent mètres ». Tạm C hôm nay ít phải làm việc.

Bên Hồng-bàng thì người giữ đích lần này có kém lần trước một tý. Hiền vẫn chịu khó và hàng tiền đội vẫn hay. Nếu Chóp-nhoáng không có Trương, Biêng thì thua ít ra là ba bàn.

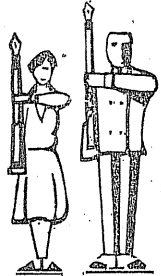
Kết cục, Chóp-nhoáng được 4-1 giữ cúp.

Nhị Linh

LE STYLOS VASTYL 32

MARBRE 11 c/m PLUME EN OR 18 CARATS

Prix : 2\$20

Giá tiền mượn sách

1 tháng 0\$70 — 3 tháng 1\$75
6 tháng 3.50 — 12 tháng 7.00

NAM-KY THƯ-VIÊN
39, Phố Bờ Hồ, 39 — Hanoi

Tiêu-thuyết

CẬU TẮM-LỘ đang in

CHUYÊN CHỮA BÚT MÁY và ĐÓNG SÁCH

THUỐC LẬU HỒNG-KHÊ

Bệnh lậu mới mắc phải, hoặc bệnh đã lâu chữa không rút nọc, mỗi khi uống rượu, thức đêm, trong người nóng nẩy, lại thấy trong nước tiểu có vẩn, uống thuốc này đều khỏi rút nọc. Thuốc đã mau khỏi, lại không công phạt, nên được anh em chị em đồng bào tin-dùng mỗi ngày thêm đông, cả người Tây, người Tàu cũng nhiều người uống thuốc này được rút nọc, công nhận rằng không thuốc nào hay bằng thuốc lậu Hồng-Khê. Giá 0\$60 một ống. Bệnh giang-mai, bệnh hạch lên soài, nóng rết, đau xương, rất thit, rức đầu, nổi mề-day, ra mào gà, hoa-khế, phá lở khắp người, uống một ống thuốc là kiến-hiệu, không hại sinh-đực. Cũng 0\$60 một ống. Xin mời quá bộ lại hoặc viết thư về, lập tức có thuốc gửi nhà giấy-thếp đến tận nơi.

HỒNG-KHÊ DƯỢC-PHÒNG. 88, Route de Huế (số cửa chợ Hôm) Hanoi — Téléphone 755

ĐẠI-LÝ HỒNG-KHÊ M. Đức, 73, Belgique, Haiphong — Ích-sinh-Đường, 190, phố Kních, Nam-định — Xuân-Hải, 5, Rue Lạc-son, Sơn-tây — Phúc-Long, 12, Cordonnier, Hải-dương — Bát-Tiên, Marechal Foch, Vinh — Bát-Tiên, Paul Bert, Huế — Bát-Tiên, Tourane Marché — Rue Marche, Nha-trung — Đức-Thắng, 148, Albert 1er — Dakao, Saigon — Có đặt đại-lý khắp ba Kỳ — Ai muốn nhận làm đại-lý xin viết thư về thương-lượng.

NÊN BIẾT PHÁP-LUẬT

Nhiều việc phải mất lắm tiền mà vẫn hỏng là tại không biết làm, hoặc bị lừa, hoặc vì việc mình không có lý cũng mà người ta không chịu nói thật cho mình biết trước. Khi có việc, nên đến bàn trước với ông **TRẦN-ĐÌNH-TRÚC** Luật-khoa Cử-nhân, một nhà chuyên môn về pháp luật đã lâu năm.

Số 5, hàng Gia cũ. Rue des Cuirs, Hanoi (CẠNH BÃI CHỢ HÀNG GIA CŨ)

BUỔI TỐI CŨNG TIẾP TỪ 8 ĐẾN 9 GIỜ

HỘI CHỢ NĂM NAY

Trước ngày Hội chợ mở cửa, muốn được rộng thì giờ kén chọn các hàng tơ lụa, len dạ kiểu mới, rồi đây chẳng còn ăn hạn với vàng, các quý-bà, quý-cô nên sửa soạn từ nay. Đứng trước cái ý muốn này, chẳng quên thăm tạ cái thịnh tình của các quý-bà quý-cô đã chiếu cố hàng năm, thì kể từ 1er cho đến 15 Novembre **TIỆM CHÍNH BOMBAY, 89, Hàng Khay**

BÁN CHIỀU HÀNG

SÁCH DẠY **Võ Nhật** RẤT KỸ

Ai học lấy cũng giỏi ngay
Vi bằng quốc-ngữ và nhiều hình vẽ rõ. Giấy ngót trăm trang giá 5 hào (Cure rembent là 0\$85) Thơ, mandat gửi cho nhà xuất-bản: **"NHẬT-NAM THU-QUÁN - HANOI"**

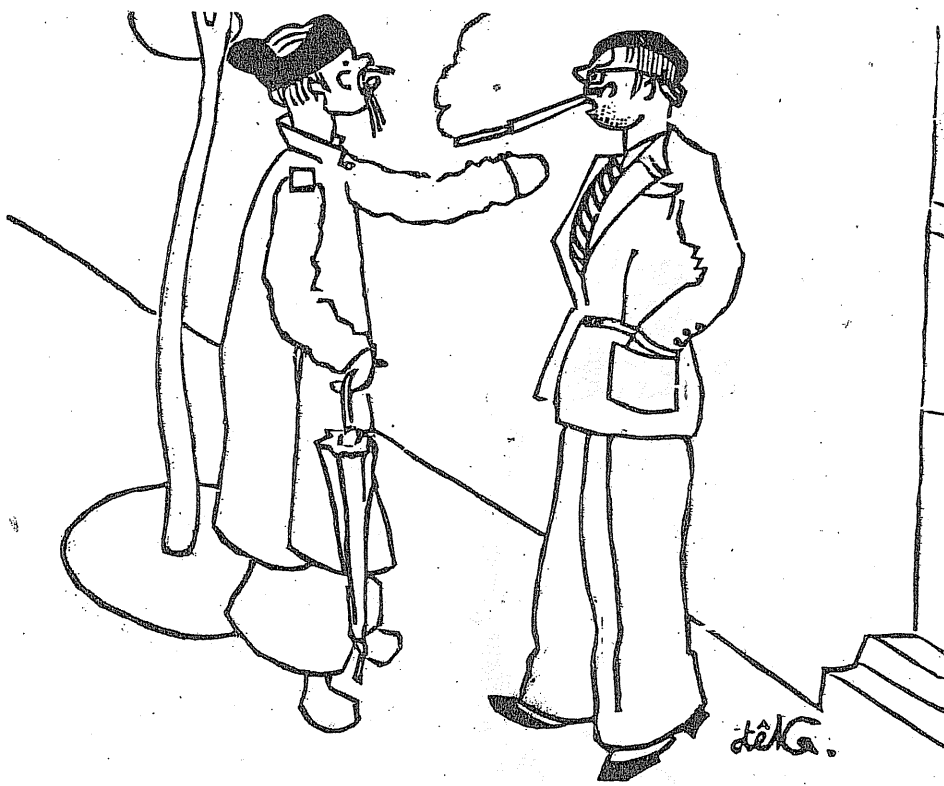
Hội chợ năm nay

Làm quảng-cáo mà không tìm đến những nhà chuyên-môn, thì không còn gì vô-ích bằng.

Muốn được như ý về mọi phương-diện xin mời lại phòng Comptoir de Publicité Artistique thương-lượng.

M. NGUYỄN TRỌNG TRẠC

— BUREAU DU PHONG-HOA —

— Xin lỗi ngài, thằng cháu tôi tên là Mão có phải làm ở hiệu này không?
ÔNG CHỦ — Cụ là chú nó?
— Bẩm vâng, nhưng sao ngài biết?
— Vì nó vừa xin phép tôi nghỉ để đi đưa đám cụ.

Cái thoi chậm chạp

Đồng-phương số 1, trong truyện « Chẽ-bồng-nga » :
Trên nền vàng thẫm, con có lẳng-lặng đưa thoi.

Con cô ấy ý chừng là con cò én. Mà nếu nó quả là con cò, cò bợ, cò lừa, cò hương thì có lẽ bức tranh hoạt động của Lan khai là tấm phim chớp bóng quay chậm lại (Văn-học tạp-chí khen mất Lan khai là mất mấy ảnh thực không ngoa).

Cổ nhiên

Ngo - báo 2151, trong truyện « Sáng hôm nay » :
Chẳng còn một hột gạo trong nồi...

Thì đã cổ nhiên, vì trong nồi chỉ có cơm...

Dấu hỏi

Nhân - loại số 4 trong truyện ngắn « Mợ đi tu » :
Trong mớ ọc bông vẽ ra một cái dấu hỏi rất to.
To bằng cái dấu là cùng chữ gì?

Xuất thân

Cũng trong truyện ấy :
Mợ xuất thân ở nhà phú qui.
Trưởng mợ xuất thân ở trường trung học Bảo-hộ, vì mợ đậu tú tài bản xứ kia mà. Hay tác-giả dùng chữ xuất thân thay cho chữ sinh trưởng đấy? Nếu thế thì văn chương bí hiểm thực.

« Gạch trí khôn » của Tô tử

Văn trong báo Nhân-loại, trên bức tranh vẽ hình ông nghị Bùi :

Ông nghị Bùi, cái « bình tinh » của viện.

Bình tinh là ngôi sao trong quân đội, nghĩa là một viên quan võ có đại tài. Còn « minh tinh » thì là miếng lụa dài có viết tên tuổi người chết.

Vậy đồ ai biết ông nghị Bùi là bình-tinh hay minh-tinh?

Hoa liễu

Loa số 39, trong bài « Vui sống » :

Nhánh liễu trồng ở bên lối đi, lấm lấm mấy chùm hoa đỏ như tràng pháo nhỏ.

Liễu có hoa đỏ thực? Mà lại đỏ như tràng pháo? Trong văn thơ sẽ có những câu « sáo mới » : vui như liễu, đỏ như liễu để thay những câu « sáo cũ » buồn như liễu, xanh như liễu.

Tô thế nào được?

Cũng trong bài ấy :

Bóng đèn điện của ánh sáng qua lượt « đua » hồng, tỏ bầu không-khí trong phòng một vẻ thân mật, ấm áp.

Tô thế nào được? Mà có tô thì tô màu vào giấy, hay quá nữa, vào tường, chứ tô sao được vào bầu không-khí trong phòng một vẻ thân mật, ấm áp.

Ái tình?

Ngo-báo số 2152, trong bài « Đôi đôn » :

Cái ái-tình của tôi vẫn âm thầm như thế, ẩn tận đáy can trâng, khác nào viên ngọc ngậm lòng trai.

Vì ái-tình như viên ngọc lòng trai thì cũng khá đấy, nhưng này trai ngậm ngọc, chứ ngọc ngậm lòng trai sao được?

NHẬT DAO CẠO

Trong bát chè nhà

P. H. số 112, trong bài truyện ngắn « Chứa thao » của Khải-hưng :

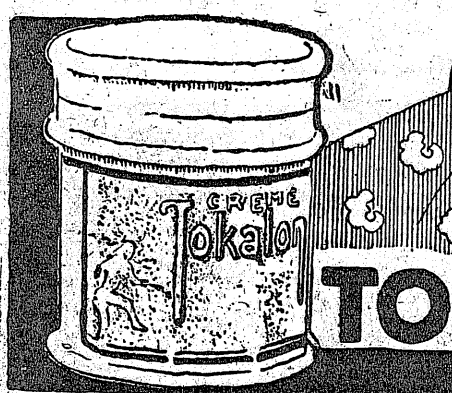
« Nhưng thời oanh liệt nay còn đâu! Còn đâu thời hoàng-phụ đánh đuổi quân Chiêm thành, chống chọi quân Trung quốc! Hàng cò lơ lảo, hàng quân võ lơ l! mấy anh em chạy trốn »

Kể từ đời Mạc-dăng-Dung cho đến đời Kinh-Vũ chưa ai có một thủ đoạn anh hùng nào, thế mà ông K.H. viết hoàng-phụ Chứa Thao đánh đuổi quân Chiêm, chống chọi quân Tàu thì thật là hoang đường quá.

HOÀI-GIANG-THỦY

Lời N. D. C. Vay truyện « Chứa Thao » của K. H. chỉ là một truyện hoang đường, bịa đặt, không phải truyện lịch sử.

ĐAN BA ĐẸP TÂN THỜI AI CŨNG DUNG KEM PHÂN SAP A PHÒNG TOKALON

AGENTS MARON ROCHAT ET Cie 45 B^{is} GAMBETTA HANOI

MAISON TOKALON PARIS. SOCIÉTÉ ASIE AFRIQUE 3 RUE RICHER PARIS

Luyet

VIÊN-DÔNG TÔN-TÍCH HỘI

HỘI TƯ-BẢN SEQUANAISE THÀNH BA-LÊ LẬP NÊN
Công-ty vô danh hùn vốn 4.000.000 phát-lãng một phần tư đã góp rồi

Hội đặt dưới quyền kiểm-soát của Chính-phủ Toàn-quyền Đông-Pháp
Đăng-bạ Hanoi số 419

GIÚP NGƯỜI ĐÈ DÀNH TIỀN

Tổng-cục ở Hanoi — 32, phố Paul-Bert — Giấy nôi số 892
Sở Quản-lý ở Saigon — 68, đường Charner — Giấy nôi số 1099

BẢNG XỔ SỐ HOÀN TIỀN THÁNG SEPTEMBRE 1934

Mở ngày thứ ba 30 Octobre 1934, hồi 10 giờ sáng tại sở Tổng-Cục ở số 32 phố Paul Bert, Hanoi do ông Meyrignac, phó Quản-Lý của ban hội chủ-tọa, ông Preclaire và ông Bru-Tuát dự-tọa, cùng trước mặt quan Kiểm-Soát của Chính-Phủ.

SỐ PHIẾU ĐÃ TRÚNG	DANH SÁCH CÁC NGƯỜI TRÚNG SỐ	Số tiền hoàn lại
22.758	Lần mở trước : Hoàn vốn hội phần M. Trương-văn-Luân, 100, Rue Chinoise, Haiphong (phiếu 200)	1.000\$
	Lần mở thứ hai: hoàn nguyên vốn	
1.088	M. Fernand Crevost, 60 Rue Richard, Saigon	1.000\$
4.023-A	M. Lê-văn-Vinh, 90 Rue des Massiges, Saigon	500\$
6.665-A	M. Huynh-van-Hai, Giáo-học, Sóc-Trang	500\$
10.230	M. Georges Huguenin, 20 Rue Négrier Haiphong	1.000\$
14.326	M. Trần-Giang, Tài-xế, Qui-Nhon	200\$
19.057	M. Fidelis, 22 Rue Rousseau, Saigon	500\$
23.514	M. Nguyễn-gia-Dương, Hải-duong	200\$
24.579	Phiếu này chưa phát hành.	
	Lần mở thứ ba khỏi phải đóng tiền tháng	
	Những người có tên sau này trúng số được lĩnh phiếu miễn trừ trị giá kê ở cột thứ hai, có thể bán lại ngay theo giá tiền kê ở cột thứ nhất:	
4.302-B	M. Phan-văn-Phước, 49 Bd Ponnard Saigon	263\$ 500\$
11.770	Mme Nguyễn-thị-Nam, Govap Gia-Dinh	102\$ 4 200\$
13.984	M. Huynh-Nguyên, Chợ-Mới Nha-Trang	102\$ 200\$
15.174	M. Tư-văn-Phước, Huế-Chơn, Sadee	102\$ 200\$
20.513	M. Hoàng-văn-Dương, B.I.C. — Haiphong	100\$ 8 200\$
21.987	M. Tang-yu-Rai, 22 Rue du Riz, Hanoi	100\$ 8 200\$
26.412	Phiếu này chưa phát hành.	

Những phiếu sau này : 4023-B, 6665-B, 15380, 1466, 4302-A, 8538 không được dự
các cuộc xổ số vì tiền tháng chưa đóng.

Kỳ mở số sau định vào ngày thứ năm 29 Novembre 1934, hồi
9 giờ sáng tại sở Quản-Lý Cochinchine-Cambodge, số 68 Phố Charner
ở Saigon.

Món tiền hoàn lại về cuộc xổ số to nhất kỳ tháng Novembre 1934 định là :

5.000\$ cho những phiếu 1000\$ vốn
2.500\$ » 500\$ »
1.000\$ » 200\$ »

MÙA RẾT NĂM NAY

NÊN ĐẾN HIỆU

CỤ' CHUNG

100, Rue du Coton, Hanoi

Mua áo Pull'over laine, vì là một hiệu đã từng
kinh nghiệm trong mười năm về nghề dệt áo laine.
Áo Pull'over CỤ' CHUNG làm toàn laine tốt, bền,
giá phải chăng. Các ngài sẽ nhận ra rằng, không
hiệu nào có những kiểu áo đẹp như CỤ' CHUNG.

CÓ : PHÒNG SOI ĐIỆN VÀ CHỤP ẢNH ĐIỆN

“RAYON X”

CÓ : NHÀ HỘ SINH VÀ NHÀ DƯỠNG BỆNH
167, Bd Henri d'Orléans, (đầu Ngõ Trạm mới)

BÁC-SĨ LUYỆN, 8, Rue de la Citadelle
Chuyên trị bệnh trẻ con, bệnh đàn bà. Đủ
máy điện để chữa mọi bệnh.

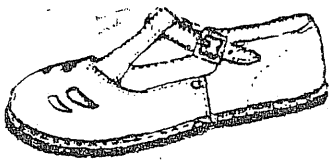
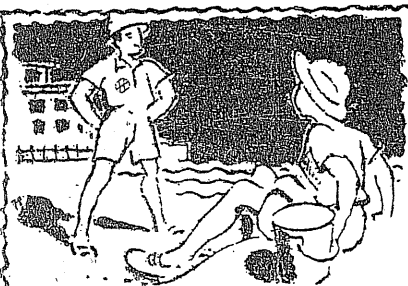
BÁC-SĨ CHUÔNG, 167, Bd Henri d'Orléans
Chuyên trị các bệnh đau phổi. Có máy
bơm hơi ép phổi (pneumothorax artificiel)
để chữa bệnh lao.

Một cách làm cho người mạnh
khỏe luôn

Ăn uống ngon miệng dễ tiêu, biết đói, tức là trọng
người mạnh khỏe, vô bệnh. Năm mới các ngài
thấy trong mình ăn không tiêu hay là nôn ọ, đầy
hơi, đau tức, đau bụng ; các ngài nên mua ngay
một lọ Gastrot 0\$40 ở hiệu thuốc tây VŨ-ĐỒ-THÂN
pha uống một cốc là khỏi ngay. Thuốc này mới
phát minh, hợp với phủ tạng người Annam, rất
bổ cho bộ tiêu hóa, chữa được nhiều người khỏi
bệnh dạ dày và đau bụng kinh niên.

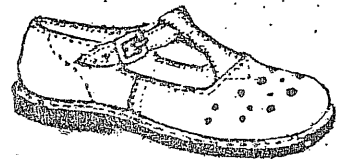
BỆNH ĐAU MÁU

Người ta cốt nhờ có máu, máu tốt thì mạnh khỏe, máu xấu thì yếu đau, tục-ngữ
thường gọi bệnh đau máu, tức là đau xương, đau gân, đau mình, đau lưng, đau
chân tay, đau bắp thịt đau não tủy, đau màng óc, và phong-thấp, tê-thấp, tê-bại
vấn vắn, hoặc bởi khí huyết xấu, hoặc quá lao-lực, quá vận động, quá giảm sương
rải nắng, hoặc cảm tà khí phong hàn, thử thấp, hoặc ở nơi sơn lam chướng khí,
hoặc quá dâm dục, hoặc bị bệnh hoa liễu, lâu ngày độc khí chuyển-nhiễm vào
xương cốt, vào não tủy, vào mạch máu mà sinh ra các bệnh như đã nói trên, thì
nên dùng thử thuốc “BỒ-HUYẾT-KHU-PHONG số 109” mỗi hộp giá 1\$20, chỉ uống
một hộp là khỏi. Bán tại nhà thuốc NAM-THIÊN-ĐƯỜNG, 46 phố Phúc-Kiến
Hanoi, số 140, phố Khách Nam-Định, số 62, phố Cầu-dắt Haiphong, Bảo-hưng-Long
Phủ-Thọ, Nguyễn-Long Ninh-Bình, Phúc-hưng-Long Thanh-Hóa, Vinh-hưng-Tường
Vinh, Vinh-Tường Huế, Thái-Khánh đường Đô-hữu-vị Tourane, Hoàng-Tá
Quinhon, Mộng-Lương Nha-Trang, Lê-nam-Hưng Phan-Thiết, Trĩn-Cánh
Quảng-Ngãi, Thanh-Thanh 120 rue la Somme Saigon, Nguyễn-ba-Năng Bắc-Liêu,
và ở các nhà đại-lý khắp các tỉnh xứ Đông-Dương.

chaussures
D'ENFANTS

pratiques, confortables, hygiéni-
ques bon marché - Ete 1934 -
Fabrication à la machine.

VANTOAN RUE DE LA SOIE
N° 95 - HANOI

SỮA NESTLÉ
HIỆU CON CHIM

SỨC KHỎE CỦA TRẺ CON
BAO THẦU CHO CHÍNH-PHỦ PHÁP

ĐỘC QUYỀN BÁN cho các nhà thương, các
nhà hộ-sinh và các nhà thương binh, vắn vắn
● ở Trung-kỳ, Bắc-kỳ và Cao-miên ●

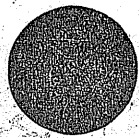

Nếu khi ngứa mắt, hay mắt đỏ, mà giờ lấy hai giọt thuốc đau mắt
COLLYRE JAUNE của bác-sĩ CAZAUX vào mắt,
như hình theo đây thì tự khắc tránh khỏi được bệnh đau mắt.

Nhà nào cũng cần phải trữ sẵn một lọ thuốc đau mắt
COLLYRE JAUNE của bác-sĩ CAZAUX

*Chớ mua lầm những thứ thuốc giả hiệu,
chẳng ăn thua gì, lại nguy hiểm nữa.*

THUỐC ĐAU MẮT
COLLYRE JAUNE
CỦA BÁC-SĨ CAZAUX

CÓ BÁN Ở CÁC HIỆU BẢO-CHẾ LỚN, VÀ Ở HIỆU
CHASSAGNE | **BROUSMICHE**
59, RUE PAUL BERT, 59 - HANOI | 39, B^d PAUL BERT, 39 - HAIPHONG